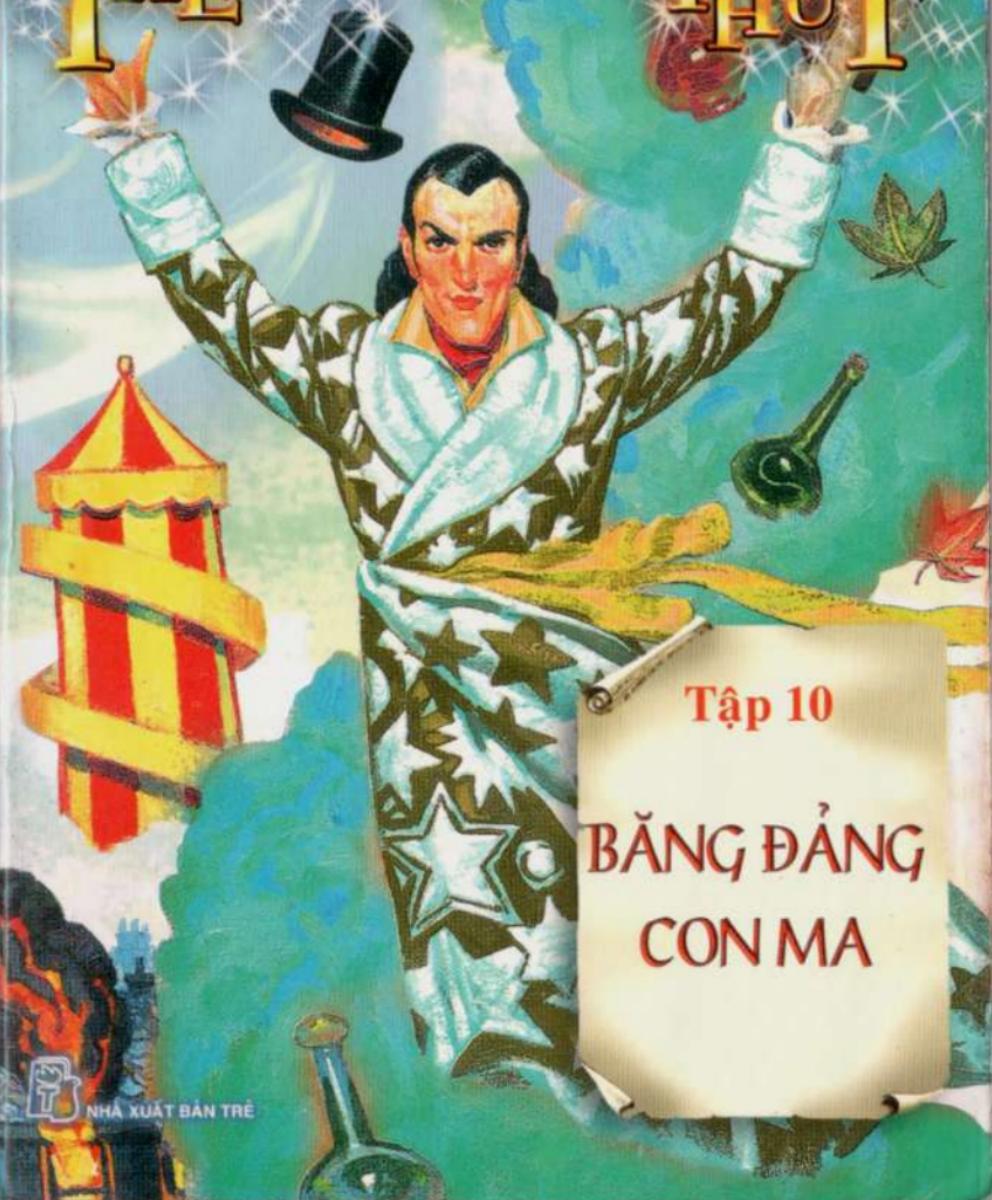

DIANA WYNNE JONES

GIOI PHU THE THUY

Tập 10

BĂNG ĐẢNG
CON MA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Quyển sách này của:

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**BĂNG ĐÁNG
CON MA**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

SENOL TÙ NHƯ A MÃI
TẬP TUYỂN HÙA

CHÂM ĐIỂM
A MÃI

SENOL TÙ NHƯ A MÃI

TÓM TẮT TỪ TẬP 6 ĐẾN TẬP 9

Chrestomanci là một tước hiệu phù thủy, dành cho những phù thủy có chín mạng. Mỗi Chrestomanci đều từng là trẻ con – phù thủy con.

Christopher Chant cũng thế. Cậu có chín mạng, và vì bất cẩn mà đánh mất rất nhiều mạng của mình.

Cậu được đưa vào lâu dài Chrestomanci trước khi lên thay thế người tiền nhiệm.

Trong lúc đó, băng đảng Con Ma đang hoành hành, làm vô hiệu hóa phép thuật của cả lâu dài Chrestomanci.

Christopher giờ mới phát hiện ra, chính lâu nay mình đã tiếp tay cho băng đảng này, và bác Ralph của cậu chính là “đầu đảng”.

Và đã đến lúc cậu phải ra tay, chuộc lại lỗi lầm của mình.

Mời các bạn xem tiếp tập 10.

Băng đảng con ma

CHƯƠNG 16

Ông Gabriel chống cùi chỏ trên tay ghế, đôi bàn tay sần sùi nứt nẻ khép vào nhau thành một nắm đấm, tì dưới chiếc mũi đại bàng. Phía trên đôi bàn tay, cặp mắt ông trông nghiệt ngã, khiến Christopher phải lẩn tránh, giống hệt cái hồi nó chạm mắt với con rồng.

"Vậy ra cậu đã đi ngao du tinh thần," ông nói. "Tôi đoán cậu vẫn đi như thế này thường xuyên. Điều này giải thích được nhiều điều. Cậu hãy làm ơn thông báo cho tôi biết cậu đã ở nơi đâu và tại sao chỉ có trở về không thôi mà cậu phải mất nhiều thời gian như thế."

Christopher chẳng còn cách nào khác

hơn là tường trình lại. Nó rất mong bị chết thay vì phải làm việc đó. Có bị mất đi một mạng sống cũng không thể nào bì với việc phải chịu đựng cái lối nhìn của ông Gabriel.

"Ồ Đèn Asheth à?" Ông Gabriel thốt lên. "Đồ ngốc! Asheth là một trong những nữ thần ác hiểm và hay thâm thù nhất trong các Thế-Giới-Có-Liên-Quan. Quân đội của mụ ấy nổi tiếng về việc săn lùng người ta khắp các thế giới, ròng rã nhiều năm trời chỉ vì những nguyên cớ nhỏ nhoi hơn rất nhiều so với những gì cậu đã gây ra cho mụ ta. Đội ơn trời là cậu đã kiềm chế không làm nổ một lỗ trong ngôi Đền của mụ. Tôi thấy nhẹ cả người vì ít ra cậu còn khôn ngoan để mặc Asheth Sống cho mụ ấy định đoạt."

"Thánh Nữ ấy ạ? Chứ không phải là họ sắp giết bạn ấy sao?" Christopher hỏi.

"Dĩ nhiên là họ sẽ giết,"

ông Gabriel nói bằng vẻ diêm tĩnh và khô khan nhất.

"Đó chính là ý nghĩa của diêm báo:

THẾ Giới Phù THỦY

Thánh Nữ nhiều tuổi hơn phải chết khi họ chọn ra được một Asheth Sống mới. Về lý thuyết, tôi tin rằng Thánh Nữ nhiều tuổi hơn đó sẽ làm phong phú thêm quyền năng của tượng thần. Con bé này hẳn là có giá trị đặc biệt đối với họ, bởi lẽ hình như nó là một thần bùa rất mạnh."

Christopher thấy kinh hoàng. Nó chợt vỡ lẽ ra cái điều (mà Thánh Nữ đã biết, hoặc ít ra cũng là nghi ngờ) sẽ xảy đến với con bé nay mai. Đó là lý do vì sao con bé cứ cố ép nó giúp.

"Sao ông có thể diễm tinh như thế được?" Christopher nói. "Bạn ấy chỉ có một mạng duy nhất mà thôi. Ông không thể làm gì để giúp bạn ấy sao?"

"Christopher tốt bụng của tôi ơi," ông Gabriel nói, "Cộng hết tất cả các Xê-ri và tất cả các Thế-Giới-Có-Liên-Quan thì có đến cả trăm thế giới lận, và hơn một nửa số thế giới này có những tập tục gây kinh hoàng cho bất kỳ một người văn minh nào. Nếu tôi dành thời gian và sự cảm thông của tôi cho những chuyện đó thì tôi

Băng đảng con ma

sẽ chẳng còn thời gian đâu để làm những việc mà tôi được trả lương để làm, tức ngăn chặn việc lạm dụng phép thuật ở nơi đây. Đó là lý do vì sao tôi phải ra tay với cậu. Cậu định chối là không lạm dụng phép thuật, đúng không?"

"Cháu..." Christopher ấp úng.

"Chắc chắn cậu đã lạm dụng," ông Gabriel nói. "Hắn là cậu đã đánh mất ít nhất ba mạng sống ở những thế giới khác. Và, theo chõ tôi biết, cậu đã mất cả sáu mạng trong khi đang ngao du tinh thần. Nhưng vì mạng sau cùng, tức cái mạng mà cậu lẽ ra đã bị mất, lại đang nằm ở đây như mơ ngủ, nên luật thiên nhiên đã buộc phải bẻ quẹo đi để làm cho cậu dễ dàng đánh mất nó theo một cách hợp lý hơn. Nếu tiếp tục như thế nữa, cậu sẽ gây ra một tình trạng độc mạng nghiêm trọng trong Xê-ri Mười hai."

"Lần này cháu có mất mạng nào đâu ạ," Christopher biện bạch.

"Thế thì cậu hắn đã bị mất mạng trong lần ngao du tinh thần trước," ông Gabriel

T H E G R O I P H U T H Y

nói. "Dứt khoát là cậu đã cựt thêm mạng. Và điều đó không thể nào để tiếp tục xảy ra nữa, Christopher ạ. Hãy làm ơn mặc quần áo ngay tức khắc rồi theo tôi đến văn phòng."

"Ô..." Christopher lúng búng. "Cháu chưa kịp dùng điểm tâm ạ. Cháu có được phép...?"

"Không được," ông Gabriel nói.

Qua đó, Christopher hiểu rằng sự việc thực sự rất tồi tệ. Khi đứng dậy vào phòng tắm, nó nhận ra mình đang run. Cánh cửa phòng tắm không đóng được. Christopher đoán ông Gabriel đã dùng một phép thuật mạnh giữ không cho nó khép lại để đảm bảo nó không tìm cách tẩu thoát. Dưới cặp mắt giám sát của ông Gabriel, chưa bao giờ trong đời nó lại lau rửa và mặc quần áo nhanh như thế.

"Christopher," ông Gabriel nói trong khi nó chải vội mái tóc, "cậu phải biết rằng tôi lo lắng cho cậu. Không ai lại để mất mạng với tốc độ nhanh như cậu. Có điều gì không ổn vậy?"

Băng đảng con ma

"Cháu nào có cố làm mất mạng để làm phiền ông đâu," Christopher cay đắng nói, "sao ông nghĩ về cháu như thế?"

Ông Gabriel thở dài.

"Tôi có thể là một người giám hộ tôi, nhưng tôi biết bốn phận của tôi," ông nói. "Nào ta đi."

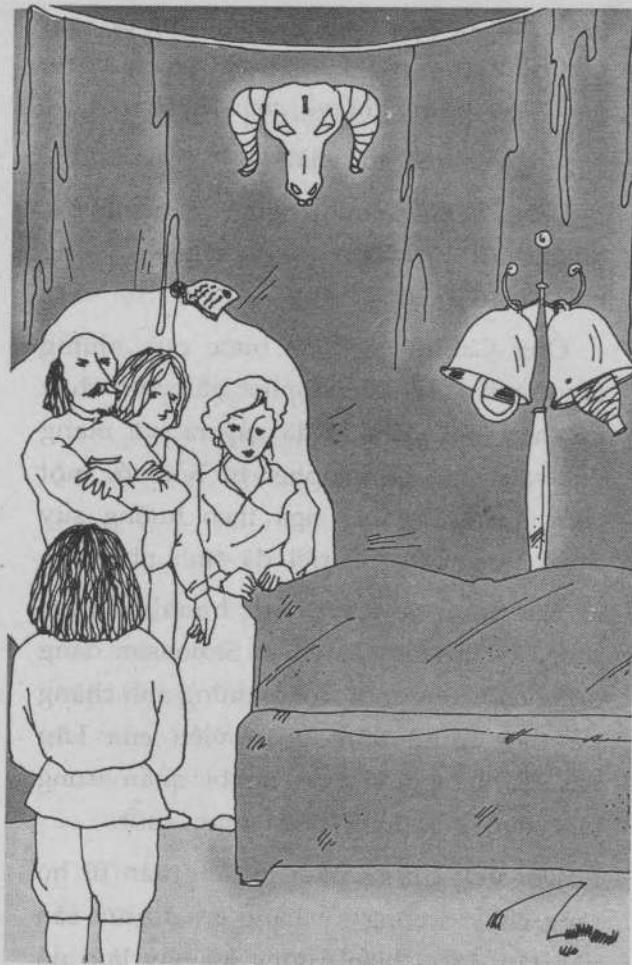
Ông Gabriel lặng lẽ bước qua những dãy hành lang, Christopher gần như chạy để theo kịp. Điều gì đã xảy ra với mạng thứ sáu nhỉ? Christopher tự hỏi với một chút hoảng sợ. Nó ngả theo hướng suy đoán rằng ông Gabriel đã tính nhầm.

Bên trong cái văn phòng tranh tối tranh sáng, cô Rosalie và tiến sĩ Simonson đang đứng chờ cùng một trong những anh chàng trẻ tuổi trong đám nhân viên của Lâu đài. Cả ba người bọn họ bị quấn trong một đạo bùa lung linh trong suốt.

Đôi mắt Christopher lo lắng đảo từ họ sang chiếc trường kỷ bằng da ở giữa sàn nhà tắm tối. Chiếc trường kỷ này làm nó nhớ đến chiếc ghế của ông nha sĩ. Sau trường kỷ là một chiếc giá đứng có treo

Băng đảng con ma

Cả ba người bọn họ bị quấn
trong một đao bùa lung linh trong suốt.

hai chiếc chuông lớn. Chiếc bên trái có một cuộn chỉ lớn lơ lửng ở bên trong, còn chiếc ở bên phải thì hình như trống rỗng, chỉ duy nhất có một chiếc vòng treo rèm hay thứ gì đó đại loại như thế nằm ở dưới đáy.

"Các người định làm gì vậy?"

Christopher hỏi. Giọng nó phát ra hơi có phần rin rít.

Cô Rosalie bước đến bên ông Gabriel, trao cho ông đôi găng tay trên một chiếc khay thủy tinh. Trong khi xỏ các ngón tay vào găng, ông Gabriel nói:

"Đây chính là biện pháp nghiêm khắc mà tôi đã cảnh cáo cậu sau vụ để lửa cháy. Tôi sẽ lấy đi mạng thứ chín của cậu mà không hề làm hại gì mạng sống đó hay chính cậu. Sau đó, tôi sẽ cất mạng này tại một nơi an toàn trong Lâu đài, phía sau chín lá bùa mà chỉ có tôi mới mở ra được. Từ đây, cậu sẽ chỉ lấy được mạng này nếu cậu đến xin tôi mở chín lá bùa đó ra. Điều này sẽ buộc cậu phải cẩn thận hơn với hai mạng còn lại của cậu."

Cô Rosalie và tiến sĩ Simonson bắt đầu quấn ông Gabriel trong đạo bùa lung linh giống như đạo bùa mà họ đang bị quấn.

"Lấy ra một mạng mà vẫn nguyên vẹn là điều chỉ có ông Gabriel mới biết cách làm,"

cô Rosalie hân diện nói.

Christopher ngạc nhiên thấy tiến sĩ Simonson hình như cố tỏ ra tử tế. Ông ta nói:

"Những lá bùa này chỉ là để hợp vệ sinh thôi. Đừng có cái vẻ lo lắng như thế chứ. Hãy nằm xuống trường kỷ đi. Tôi hứa rằng cậu sẽ không đau đớn chút nào đâu."

Y hệt như lời ông nha sĩ! Christopher vừa nghĩ vừa lẩy bẩy nằm xuống.

Ông Gabriel quay hết hướng này đến hướng khác để sắp xếp các lá bùa xung quanh nó.

"Lý do mà Frederick Parkinson có mặt ở đây," ông nói, "thay vì đi tuần tiễu ở Ria-Thế-Giới như lẽ ra cậu ấy phải làm, đó

là để đảm bảo cho cậu không đi ngao du tinh thần trong khi mạng sống của cậu bị tháo ra. Việc ngao du tinh thần lúc này sẽ đẩy cậu vào tình trạng cực kỳ nguy khốn, Christopher ạ, vì vậy hãy làm ơn cố ở lại thế giới này trong khi chúng tôi làm việc."

Sau đó, người ta yểm một lá bùa ngủ cực mạnh. Christopher lịm đi như ngọn đèn bị tắt. Tiến sĩ Simonson hóa ra đã nói thật. Nó không cảm thấy gì cả trong suốt nhiều giờ đồng hồ. Khi tỉnh dậy, bụng đói cồn cào và hơi ngứa ngứa ở đâu đó sâu thẳm bên trong, Christopher chỉ đơn giản cảm thấy như bị lửa. Nếu quả thật một mạng sống của nó đã bị lấy đi, thì nó mong sao được chứng kiến việc đó được tiến hành như thế nào.

Ông Gabriel và những người còn lại đang dựa vào chiếc bàn làm việc màu đen, nhấm nháp trà với vẻ kiệt sức. Frederick Parkinson nói:

"Tại em cứ liên tục tìm cách đi ngao du tinh thần. Anh đã phải ra tay để ngăn em lại."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Cô Rosalie hấp tấp mang đến một tách trà cho Christopher.

"Chúng tôi đã giữ cho cậu ngủ trong khi mạng của cậu nằm toàn bộ trong cuộn dây," cô nói. "Chỉ cần cuộn nó vào chiếc nhẫn vàng... nhìn kìa."

Cô trở vào hai chiếc chuông. Cuộn chỉ bên trong chiếc chuông bên trái gần như quấn đầy những sợi lồng lánh hồng, và nó đang quay giữa không trung một cách chậm chạp, trịnh trọng. Trong chiếc chuông bên phải, chiếc nhẫn giờ đây cũng đang dâng lên không, giùm giụt xoay nhanh.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Cô Rosalie hỏi.

"Cậu có cảm thấy gì không vậy? Cậu thấy khỏe chứ?" Ông Gabriel hỏi, giọng rất lo âu.

Tiến sĩ Simonson cũng có vẻ quan tâm không kém. Ông ta bắt mạch cho Christopher rồi kiểm tra tư duy nó bằng cách bắt nó làm những phép cộng.

"Có vẻ như cậu ấy không sao cả,"

Băng đảng con ma

ông ta nói với những người còn lại.

"Tạ ơn trời!"

Ông Gabriel nói, lấy tay chùi khuôn mặt.

"Bảo Flavian... à không, anh ta đã đến Rìa-Thế-Giới rồi thì phải. Frederick, cậu làm ơn đưa Christopher về giường và nói với ông quản gia rằng cậu ấy cần ăn một bữa bổ dưỡng."

Mọi người tỏ ra quan tâm lo lắng cho Christopher đến mức nó nhận ra rằng xưa nay họ chưa từng thử lấy đi một mạng dồi thừa của ai; lần này có lẽ là lần đầu tiên. Christopher cũng hoang mang không biết nên cảm thấy như thế nào về việc này. Họ sẽ làm gì nếu như việc lấy mạng đó thất bại? Nó tự hỏi khi ngồi xuống giường, ngốn ngấu một lượng thịt gà và bánh kem gần như còn hơn cả sức chứa của bụng nó. Frederick Parkinson ngồi cạnh nó trong khi nó ăn, rồi tiếp tục ngồi cạnh nó suốt buổi tối. Christopher không biết điều gì làm nó khó chịu hơn cả: Frederick hay sự ngứa ngáy sâu bên trong

bụng nó. Nó đi ngủ sớm để thoát nợ với cả hai.

Christopher tỉnh dậy vào giữa đêm và phát hiện nó đang ở một mình trong phòng với ngọn đèn khí vẫn thấp sáng. Nó lập tức ra khỏi giường, tới coi thử vết rách trên các lá bùa của Lâu đài đã được đính lại chưa. Nó ngạc nhiên thấy vết rách vẫn nguyên đó. Có vẻ như chẳng ai phát hiện ra việc nó tới được các Bất-Kỳ-Đâu bằng cách nào. Sắp sửa chui qua vết rách, Christopher tinh cờ ngó lại chiếc giường của nó. Tên nhóc nằm trên đó, giữa những lớp chăn nhau, có một ánh mắt ngây ngây, na ná như Tacroy trước khi anh ta rắn lại. Khung cảnh này gây ra một cú sốc khó chịu nơi Christopher. Giờ đây, nó thực sự chỉ còn có hai mạng sống nữa thôi. Mạng sống cuối cùng đã bị giam lại ở một nơi an toàn nào đó trong Lâu đài mà nó không có cách chi sử dụng được nếu không được phép của ông Gabriel. Thấy thù ghét ông Gabriel hơn bao giờ hết, nó bèn trở về giường.

Flavian bụng bữa điểm tâm đến cho Christopher vào buổi sáng.

"Hôm nay em có học được không vậy?" Anh ta lo lắng hỏi. "Tôi nghĩ chúng ta nên thoải mái một chút. Hôm qua, tôi vừa trải qua một ngày nắng nhọc ra vào Rìa-Thế-Giới mà chẳng được tích sự gì, cho nên cả tôi cũng muốn có một buổi sáng êm á. Theo tôi, chúng ta nên xuống phòng đọc, tìm vài cuốn sách mẫu mực như *Biên niên của Moore* hay *Danh mục của Prynne*, vân vân."

Cảm giác ngứa ngáy bên trong Christopher đã tan biến. Nó cảm thấy khỏe, có khi còn khỏe hơn cả Flavian, mà lúc này trông nhợt nhạt và mệt mỏi. Nó thấy khó chịu với cái kiểu mà mọi người canh chừng nó, nhưng nó biết có than phiền cũng chẳng lợi lộc gì, vì vậy nó dùng điểm tâm rồi mặc đồ vào, đi cùng Flavian dọc hành lang hướng về phía ô cầu thang cẩm thạch hồng.

Xuống đến lưng chừng thang thì ngôi sao năm cánh ở tiền sảnh đột nhiên sôi

TẾT GIÁO PHÙ THỦY

động hấn lên. Thoạt tiên là Frederick Parkinson chợt hiện ra. Anh ta vẩy tay gọi Flavian.

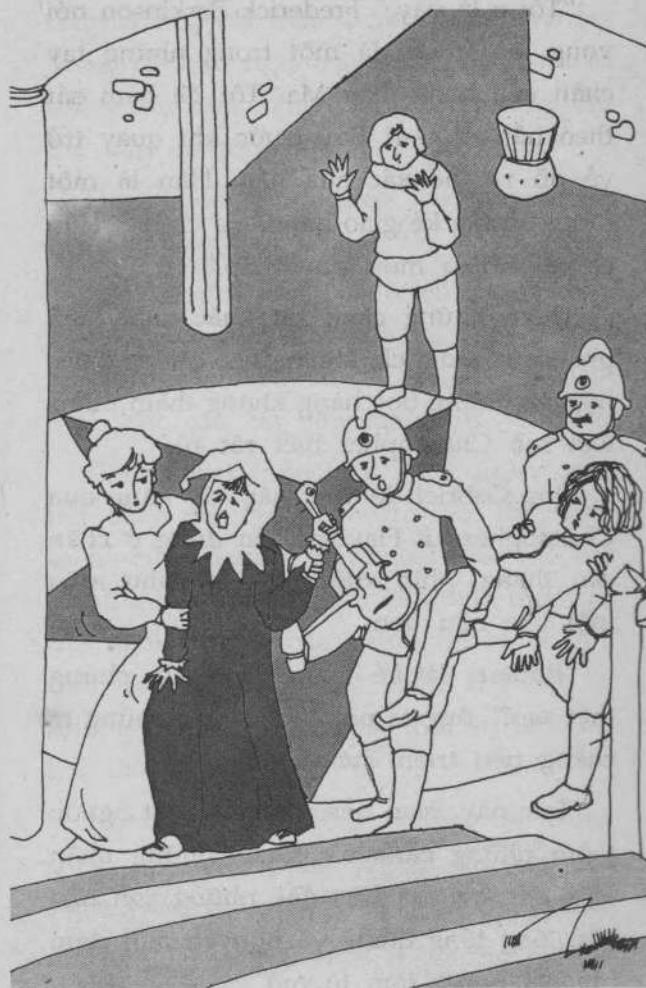
"Cuối cùng chúng tôi đã tóm được vài tên trong bọn chúng rồi!"

Tiếng reo hân hoan của anh ta còn chưa hết ngân vang trong tiền sảnh thì cô Rosalie xuất hiện, chặt vật kiêm chế một mụ già giận dữ đang tìm cách giáng chiếc đàn vĩ cầm lên đầu cô. Hai cảnh sát chợt hiện lên phía sau cô Rosalie. Họ đang khiêng một anh chàng, một người khiêng đầu, người kia khiêng hai chân. Họ loạng choạng cạnh cô Rosalie và mụ già đang ra sức kháng cự. Rồi họ cẩn thận đặt anh chàng kia lên sàn gạch, để anh ta nằm duỗi ra một chút như thể đang mơ ngủ, với những lọn tóc xoăn hiền hòa hướng về phía cầu thang.

Christopher chợt nhận ra, cái người mà nó đang nhìn xuống đó chính là Tacroy.

Ngay lúc đó, Flavian nói:

"Chúa ơi! Mordecai Roberts đây mà!"

... một người khiêng đầu, người kia khiêng hai chân.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Tôi e là vậy," Frederick Parkinson nói vọng lén. "Hắn là một trong những tay chân của băng Con Ma. Tôi đã bám sát theo hắn ở Xê-ri Bảy trước khi quay trở về dò ra thể xác của hắn. Hắn là một trong những kẻ giao hàng của chúng. Hắn có rất nhiều món phi pháp."

Thêm những cảnh sát khác xuất hiện phía sau Frederick, khuân theo những chiếc hộp và những bọc hàng không thấm nước, loại mà Christopher biết rất rõ.

Ông Gabriel de Witt hấp tấp băng qua Christopher và Flavian, đến đứng ở chân cầu thang, nhìn xuống Tacroy như nhìn một con cùu đen.

"Roberts là kẻ giao hàng của chúng thật sao?" ông ta nói. "Thảo nào chúng ta chẳng tiến triển được gì cả."

Lúc này, gian tiền sảnh đã chật người: thêm những cảnh sát khác, những nhân viên còn lại của Lâu đài, những anh hầu bàn, ông tổng quản, và nguyên một đám các chị người làm tö mò.

"Đưa hắn vào phòng hôn mê," ông

BĂNG ĐẢNG CON MA

Gabriel nói với tiến sĩ Simonson, "nhưng đừng để hắn nghi ngờ gì cả. Tôi muốn trưng thu càng nhiều càng tốt những thứ mà hắn đã lôi về."

Ông ta quay lại, ngó lên Flavian và Christopher.

"Christopher, cậu nên có mặt trong buổi tra vấn, sau khi Roberts quay trở về với thi thể anh ta," ông ta nói. "Đó sẽ là một việc cậu rất nên tham dự."

Christopher luôn lách băng ngang qua tiền sảnh bên cạnh Flavian, cảm thấy như cả nó cũng đang ở bên ngoài thân thể của chính mình. Nó kinh hãi đến thẫn thờ. Các 'thí nghiệm' của bác Ralph thì ra là như thế! Trời ơi! Nó nghĩ. Cầu cho tất cả những chuyện này chỉ là một sự lầm lẫn mà thôi!

Nó thấy mình không tài nào tập trung được khi ngồi trong phòng đọc. Nó cứ nghe văng vẳng giọng nói của cô Rosalie:

"Nhưng, ông Gabriel à, chúng đã tàn sát cả một đàn người cá!"

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Và tâm trí nó cứ hướng về những chiếc bọc tanh tanh mà nó đã chất lên cỗ xe không ngựa kéo ở Xê-ri Năm. Rồi tâm trí nó lại chuyển sang các cô người cá ngốc nghếch từng lầm tưởng nó là một con vật gì đó có tên gọi là clistoffer. Nhưng đến đây nó lại nghĩ đến việc Tacroy đã tìm cách cảnh báo nó, không chỉ trong cái lầu có con rồng xuất hiện mà cả trong nhiều lần trước đó nữa. Và nó biết tất cả những gì nó đã trải qua là có thực, không có gì là lầm lẫn cả. Nó cảm thấy muối ói.

Flavian trông cũng tệ không kém.

"Không thể tưởng tượng nổi đó lại là Mordecai!"

Anh ta luôn miệng lặp lại.

"Cậu ấy là nhân viên của Lâu đài suốt bao nhiêu năm qua. Tôi xưa nay vẫn rất mến cậu ấy!"

Cả hai giật bắn mình, với đôi phần nhẹ nhõm, khi một anh người hầu bước vào để triệu họ đến phòng Sinh hoạt chung. Khi theo chân Flavian băng qua sảnh,

BĂNG ĐẲNG CON MÀ

Christopher nghĩ: may ra, lúc mọi việc bị phát giác, thì sẽ chẳng còn ai kỳ vọng nó trở thành Chrestomanci kế tiếp nữa. Nhưng chẳng hiểu sao, ý nghĩ này vẫn không làm Christopher thoái mái.

Trong căn phòng sinh hoạt rộng mênh mông, ông Gabriel đang ngồi ở trung tâm một vòng bán nguyệt những chiếc ghế bành mạ vàng. Ngồi một bên ông là những viên cảnh sát trông trọng trọng với những cuốn sổ ghi chép, và ba người đàn ông xách cặp, cả ba đều có những bụi tóc mai thậm chí còn bề thế hơn của ba Christopher. Flavian rỉ tai Christopher nói rằng đó là những viên chức chính phủ. Cô Rosalie và những nhân viên khác của ông Gabriel ngồi phía bên kia vòng bán nguyệt. Christopher được ra hiệu ngồi xuống một chiếc ghế ở khoảng giữa. Ngồi ở đây, nó có thể nhìn thấy rõ, không bị ai che khuất, cảnh tượng hai pháp sư – cũng là hai người hầu khỏe mạnh, đưa Tacroy vào và ấn anh ta ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với tất cả mọi người.

TẾ GRỚI PHÙ THỦY

"Mordecai Roberts,"

một trong những viên cảnh sát lên tiếng:

"anh đã bị bắt và tôi báo trước cho anh rằng mọi điều anh nói ra sẽ được ghi lại và được dùng làm chứng cớ sau này. Anh có yêu cầu một luật sư không?"

"Không cần,"

Tacroy nói. Trong thân hình thực của mình, anh ta không hẳn là Tacroy mà Christopher từng quen biết. Thay cho bộ đồ xanh cũ kỹ, anh ta đóng một bộ đồ màu nâu bảnh bao hơn nhiều, cùng với một chiếc cà-vạt lụa màu xanh lam và một chiếc khăn tay hợp màu thời ra ở miệng túi áo. Giày của anh là hàng khâu tay bằng da bê. Mặc dù những lọn tóc xoăn của Tacroy vẫn hệt như xưa, trên khuôn mặt bằng xương bằng thịt của anh ta vẫn có những nét chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt linh hồn mọi khi: những nét cười khá xác xược và cay cú. Anh ta đang làm ra vẻ thư thái trên chiếc ghế của mình, với một trong hai chiếc giày khâu

BĂNG ĐẲNG CON MA

tay đung đưa, ra vẻ vô lo. Nhưng Christopher dám nói rằng anh ta chẳng vô lo chút nào.

"Luật sư thì để làm gì cơ chứ," Tacroy nói. "Dù sao quý vị cũng đã bắt quả tang được tôi rồi. Tôi là nhân viên hải mang từ nhiều năm qua. Tôi không có cách chi chối bỏ điều đó."

"Điều gì đã khiến anh làm vậy?" Cô Rosalie thốt lên.

"Tiền," Tacroy đáp, vẻ bất cần.

"Anh làm ơn nói rõ hơn được không?" Ông Gabriel nói. "Khi anh rời Lâu đài để xâm nhập vào tổ chức của bọn Con Ma, chính phủ đã đồng ý trả cho anh một mức lương cao và cấp cho anh những căn phòng tiện nghi ở phố Baker⁽¹⁾. Anh vẫn có cả hai khoản đó kia mà."

Quá sang trọng so với chiếc chuồng cu ở phố Covent Garden⁽²⁾! Christopher cay đắng nghĩ.

1. Baker: Bây-cơ.

2. Covent Garden: Cô-ven Ga-đăng.

"À, nhưng chúng chỉ có tác dụng trong những ngày đầu, khi Con Ma mới chỉ hoạt động ở Xê-ri Mười Hai, do đó ông ta đã không thể đưa ra những đáp ứng đủ hấp dẫn để dụ được tôi," Tacroy nói. "Ngay sau khi mở rộng tầm hoạt động ra phần còn lại của các Thế-Giới-Có-Liên-Quan, ông ta đã đáp ứng bất cứ thứ gì tôi yêu cầu."

Anh ta rút chiếc khăn tay lụa trong túi rồi châm chút phổi những hạt bụi tưởng tượng ra khỏi đôi giày xin.

"Tôi không chấp nhận ngay lời chào mời của ông ta, quý vị cũng biết đấy," anh ta nói. "Tôi đã dấn sâu vào dần dần, từng bước một. Việc tiêu xài vung vít thường làm cho người ta sa ngã."

"Con Ma là ai vậy?" Gabriel hỏi. "Dù sao anh vẫn nợ Chính phủ thông tin đó."

Chiếc chân của Tacroy dong đưa. Anh ta gấp gọn chiếc khăn tay lại, đôi mắt ánh lên những tia bất cẩn trước cái vòng bán nguyệt những người ngồi đối diện.

Christopher cố giữ một ánh mắt vô cảm nhất khi nhìn khuôn mặt Tacroy, nhưng đôi mắt Tacroy đã lướt qua nó như lướt qua tất cả những người khác, tựa như anh ta chưa từng trông thấy nó trước đây.

"Chuyện này thì tôi không thể giúp gì được quý vị," anh ta nói. "Người đó giữ bí mật danh tính rất kỹ. Tôi chỉ làm việc với tay chân của ông ta mà thôi."

"Như với người phụ nữ có tên là Effie Bell, chủ sở hữu ngôi nhà ở Kensington¹), nơi mà thi thể của anh bị phát giác chứ gì?" một trong những viên cảnh sát cất tiếng hỏi.

Tacroy nhún vai.

"Cô ta là một nhân viên của họ. Đúng vậy."

Cô Bell, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng, Christopher nghĩ. Cô ta là người của họ. Nó giữ cho khuôn mặt mình vô cảm đến mức trở nên cứng còng, chẳng khác gì pho tượng vàng Asheth.

1. Kensington: Ken-sinh-tơn.

TẾ GIỚI RIÊU THỦY

"Anh có thể khai ra kẻ nào khác không?" ai đó cất tiếng hỏi.

"Tôi e rằng không còn ai cả," Tacroy nói.

Nhiều người khác hỏi anh ta cùng một câu này theo những cách khác nhau, nhưng Tacroy chỉ đơn giản dong đưa đôi chân và nói rằng anh ta không nhớ. Một hồi sau, ông Gabriel chồm lên trước:

"Chúng tôi đã xem qua cái cỗ xe không ngựa kéo mà hôn của anh đã sử dụng để chuyển lậu hàng cấm," ông ta nói. "Đó là một vật rất sáng tạo, Roberts ạ."

"Chứ sao," Tacroy nhất trí. "Nó phải mất rất lâu mới hoàn thiện được. Quý vị cũng thấy đó, nó phải đủ lỏng để băng qua Rìa-Thế-Giới, nhưng cũng phải đủ rắn để những người ở Xê-ri khác chất hàng lên khi tôi đưa nó đến. Tôi có cảm tưởng Con Ma đã phải đợi đến khi có được cỗ xe này mới mở rộng hoạt động ra các Thế-Giới-Có-Liên-Quan."

Không đúng! Christopher nghĩ. Và chính

BĂNG ĐẢNG CON MA

mình là người thường chất hàng lên cỗ xe đó! Anh ta đang nói láo đủ mọi chuyện!

"Hắn là nhiều đại phù thủy đã tham gia chế tạo cỗ xe đó, Mordecai ạ," cô Rosalie nhận xét. "Họ là ai vậy?"

"Có trời biết," Tacroy nói. "Khoan... đợi chút đã. Effie Bell đã nói lộ ra một cái tên. Pheps, đúng không nhỉ? Hay Felper? Felprein?"

Ông Gabriel và các cảnh sát đưa mắt nhìn nhau. Flavian thì thầm:

"Anh em Felperin⁽¹⁾! Từ nhiều năm nay chúng ta đã nghi ngờ chúng là những kẻ gian manh rồi mà."

"Một chuyện lạ nữa, Roberts ạ," ông Gabriel nói. "Cuộc khám xét ngắn ngủi của chúng tôi trên cỗ xe cho thấy hình như đã có lần nó bị lửa thiêu gần cháy rụi."

Christopher chợt nhận thấy nó đang nín thở.

1. Felperin: Pheo-pơ-rin

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Tai nạn nghề nghiệp ấy mà," Tacroy nói.

"Lửa rồng, Mordecai ạ," tiến sĩ Simonson nói. "Tôi đã nhận ra ngay tức khắc."

Tacroy đưa ánh mắt cay đắng, lo âu đảo một vòng quanh những khuôn mặt của tất cả mọi người. Christopher vẫn không thở được. Nhưng một lần nữa, ánh mắt của Tacroy lại lướt qua Christopher như thể anh ta chưa từng thấy nó trước đây.

Anh ta phá lên cười.

"Tôi đùa áy mà. Nhìn quý vị ngồi quanh đây phán xét, đầu óc tôi sao tệ hại quá. Phải rồi, nó đã bị một con rồng đốt cháy. Con rồng này đã phản ứng trước một chuyến hàng máu rồng mà tôi đang đưa về từ Xê-ri Tám. Chuyện đó xảy ra khoảng một năm trước đây."

Christopher bắt đầu thở trở lại khi nghe câu này.

"Tôi đã để mất cả chuyến hàng," Tacroy nói, "và đã bị bỗng nặng đến mức

BĂNG ĐẢNG CON MA

xém nữa không quay về được với thi thể của tôi. Chúng tôi đã phải ngưng phần lớn các hoạt động trong mùa thu vừa rồi, đợi đến khi cỗ xe được sửa chữa xong. Nếu quý vị còn nhớ, tôi đã báo cáo với quý vị rằng Con Ma hình như đã ngưng nhập khẩu."

Christopher hít vào những hơi dài nhẹ nhõm và cố làm cho động tác ấy không quá lộ liễu. Sau đó, một trong những viên chức Chính phủ rậm tóc mai lên tiếng.

"Anh luôn luôn đi một mình sao?" ông ta hỏi.

Christopher hầu như lại ngưng thở.

"Đĩ nhiên là một mình," Tacroy nói. "Thêm một người du lịch tinh thần nữa thì ích lợi gì? Xin lưu ý rằng tôi tuyệt đối không thể nào biết được Con Ma đã gửi đi bao nhiêu cỗ xe khác. Biết đâu ông ta có cả trăm cỗ ấy chứ."

Lại nói vớ vẩn nữa! Christopher nghĩ. Cỗ xe của nó và Tacroy là duy nhất, nếu không họ đã chẳng phải ngưng hoạt động

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

mùa thu vừa rồi, lúc nó đến trường và quên băng.

Phải đến gần hết buổi sáng thẩm vấn, Christopher mới nhận ra rằng Tacroy đang bao che cho nó. Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác được nêu ra. Ánh mắt Tacroy lướt qua Christopher hết lần này đến lần khác, không một chút dấu hiệu nhận biết. Và mỗi lần câu trả lời của Tacroy có thể liên lụy đến Christopher, anh ta lại nói dối và tiếp nối lời nói dối đó bằng một đám mây mù những lời thú nhận để mọi người xao lảng khỏi câu hỏi.

Christopher chăm chú nhìn khuôn mặt cay cú của Tacroy và cảm thấy càng lúc càng tồi tệ. Ít nhất hai lần, nó đã toan bật dậy và thú nhận. Nhưng nó e rằng việc thú nhận đó có vẻ như chỉ tổ làm uổng phí tất cả những phiền toái nãy giờ của Tacroy.

Các câu hỏi được đưa ra không ngoi nghỉ cho đến giờ ăn trưa. Người tổng quản đẩy vào một xe bánh kẹp, mọi người lấy ăn ngay, vừa ghi chép, vừa tiếp tục

BĂNG ĐẮNG CON MÀ

đặt thêm những câu hỏi khác. Christopher thấy mừng khi một người trong những anh hầu bàn đem bánh kẹp đến cho cả Tacroy. Lúc này, Tacroy trông nhợt nhạt như một tách cà phê nhiều sữa và chiếc giày dong đưa của anh ta đang run run. Anh ta túp miếng bánh kẹp như thể sắp chết đói và trả lời những câu hỏi kế tiếp với chiếc miệng nhồm nhồm.

Christopher túp miếng bánh kẹp của nó. Miếng bánh ấy kẹp cá hồi. Nó chợt nghĩ đến những người cá và tí nữa thì ói ra.

"Sao vậy?" Flavian thì thào.

"Không có gì. Chỉ là em không ưa cá hồi thôi à."

Christopher thì thào đáp. Sẽ là ngu xuẩn biết bao nếu tự khai ra lúc này, sau khi Tacroy đã tốn công sức đến như thế để giữ cho nó khỏi liên lụy. Nó nuốt mẩu bánh kẹp vào mồm, nhưng nó không cách chi ép được mình cắn thêm miếng nào nữa.

"Có thể đó là do ảnh hưởng của vụ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

rút mạng." Flavian thì thào, vẻ lo lắng.

"Đúng đấy ạ, em cũng nghĩ như thế," Christopher nói.

Nó lại đặt miếng bánh kẹp xuống, tự hỏi làm cách nào Tacroy lại có thể ăn một cách ngấu nghiến như thế.

Các câu hỏi vẫn tiếp diễn khi người tổng quản đẩy chiếc xe thức ăn ra ngoài. Ông ta quay trở lại gần như ngay tức thì và kín đáo rỉ tai ông Gabriel de Witt. Ông Gabriel nghĩ ngợi, quyết định điều gì đó, rồi gật đầu. Sau đó, Christopher ngạc nhiên thấy người tổng quản đến chõ nó, khom xuống.

"Mẹ của cậu đang ở đây, thưa cậu Christopher. Bà ấy đang đợi ở Phòng khách Nhỏ. Xin mời cậu đi theo tôi."

Christopher nhìn sang ông Gabriel, nhưng ông Gabriel lại đang chồm tới trước để chất vấn Tacroy về việc ai là kẻ đến nhận hàng khi chúng được đưa đến Luân Đôn. Christopher đứng dậy, đi theo người tổng quản. Đôi mắt Tacroy loáng lên phía sau nó.

BĂNG ĐẲNG CON MÀ

"Xin lỗi," Christopher nghe thấy anh ta nói. "Đầu óc tôi mụ mẫm hết cả rồi. Xin ông vui lòng lặp lại câu hỏi vừa rồi."

Người cá, Christopher nghĩ khi băng qua sảnh, theo sau người tổng quản. Những gói hàng tanh mùi cá. Những bọc đựng máu rồng. Mình đã biết đó chính là máu rồng ở Xê-ri Tám, nhưng mình đâu biết rồng phản đối chuyện đó. Bây giờ, điều gì sẽ xảy đến với Tacroy? Khi người tổng quản mở cánh cửa của Phòng khách Nhỏ và ra hiệu mời Christopher bước vào, nó vẫn thấy khó mà tập trung suy nghĩ về căn phòng rộng sang trọng cũng như về hai người phụ nữ đang ngồi bên trong đó.

Sao lại có tới hai người phụ nữ?

Christopher díu mắt lại trước hai bộ váy rộng băng lụa. Bộ màu hồng và tím nhạt thuộc về mẹ, mà lúc này trông tái nhợt và buồn phiền. Bộ màu nâu và vàng cũng sang trọng không kém thuộc về Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng. Tâm trí Christopher dứt ra khỏi những người cá và máu rồng,

Bàng dâng con ma

và nó khụng lại ở lồng chừng, trên tấm thảm phương Đông.

Mẹ chìa ra một cánh tay đeo găng màu tím nhạt. "Cưng của mẹ!" bà run run nói. "Con cao lớn quá chừng! Con có nhớ cô Bell thân mến của con không, Christopher? Ngày nay, cô ấy sống cùng với mẹ. Bác của con đã tìm cho mẹ và cô ấy một ngôi nhà đẹp ở Kensington."

"Tai vách mạch rừng," cô Bell nhắc nhớ bằng một giọng thờ ơ nhất.

Christopher nhớ lại rằng vẻ đẹp ngầm của cô ta không bao giờ lộ ra trước mặt mẹ. Nó cảm thấy tội nghiệp mẹ.

"Christopher có thể xử lý vụ đó. Con có làm được không hả con?" Mẹ nói.

Christopher lấy lại tinh thần. Nó không ngờ gì Phòng khách này treo đầy những đạo bùa nghe lởm, có lẽ mỗi bức tranh khung vàng kia đều có gắn một lá bùa. Mình cần phải báo cho cảnh sát rằng Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đang ở đây, nó nghĩ. Nhưng nếu Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đang sống với mẹ, thì cả mẹ cũng sẽ gặp

Christopher díu mắt lại trước hai bộ váy rộng bằng lụa.

rắc rối. Và nó biết rằng nếu nó tố giác Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng thì cô ta sẽ khai nó và làm uổng phí tất cả công sức của Tacroy nãy giờ.

"Mẹ và cô làm cách nào vô được đây thế ạ?" nó hỏi. "Quanh sân đều có bùa cả mà."

"Mẹ của em đã phải khóc lóc thảm thiết ở ngoài cổng chính."

Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói rồi ra dấu quanh căn phòng, ngụ ý bảo Christopher làm điều gì đó với các đạo bùa nghe lوم ngay đi.

Christopher muốn giả bộ như không hiểu, nhưng nó biết nó không dám cãi lời Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng. Bùa trùm kín thuộc về phép thuật của thầy bùa và khá dễ thực hiện. Nó cho triệu đạo bùa này bằng một cú nheo mắt giận dữ và, như thường lệ, nó đã làm quá tay. Nó tưởng như nó đã bị điếc đặc. Rồi nó thấy mẹ đang vỗ vỗ một bên má của bà vẻ bối rối, còn Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng thì đang lắc đầu, cố thông tai. Nó vội bóc ra phần chính giữa

để ba người họ nghe thấy được nhau trong tình trạng điếc đặc.

"Cưng của mẹ," mẹ khóc lóc nói, "Mẹ và cô đến đây để đưa con ra khỏi tất cả những chuyện này. Có một cỗ xe ngựa đang đợi chúng ta ở ngoài trạm, và con sẽ trở về Kensington sống với mẹ. Bác của con muốn mẹ hạnh phúc và bác ấy bảo rằng bác ấy biết mẹ không thể nào hạnh phúc một khi chưa đón được con về. Dĩ nhiên là bác ấy nói rất đúng."

Chỉ mới sáng nay thôi, Christopher giận dữ nghĩ, hắn là nó đã nhảy múa vì vui sướng khi nghe mẹ nói thế. Giờ đây nó biết làm như thế thì bao nhiêu nỗi khổ nhục của Tacroy sáng nay chỉ còn là công cốc. Và dĩ nhiên đó cũng là một âm mưu khác của bác Ralph. Bác Con Ma! Christopher nghĩ. Nó nhìn mẹ và mẹ đang nhìn lại nó bằng ánh mắt dỗ dành. Nó thấy mẹ rất tha thiết với điều bà nói, mặc dù mẹ đã để cho bác Ralph khống chế hoàn toàn suy nghĩ của mẹ. Christopher thấy khó mà trách mẹ về điều đó. Dẫu sao, bản

TẾ GIÓI PHÙ THỦY

thân nó cũng đã để cho bác Ralph quyết rũ ngay cái hồi ống ấy dùi cho nó đồng sáu pence nhiều năm trước đây.

Nó nhìn Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng.

"Mẹ của em hiện nay sống rất sung túc," cô ta nói với nó bằng cái lối êm ái, điềm tĩnh. "Bác của em đã khôi phục được gần một nửa tài sản của mẹ em rồi đấy."

Gần một nửa thôi ư? Christopher nghĩ. Thế thì ông ta đã làm gì với chỗ tiền còn lại mà nó đã kiếm được không công cho ông ta? Giờ đây, ông ta hẳn phải giàu nứt đố đổ vách rồi ấy chứ!

"Và với sự giúp đỡ của em," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói tiếp, "theo cách em vẫn thường làm, chẳng mấy chốc nữa em sẽ khôi phục được toàn bộ chỗ tiền còn bị hụt của mẹ em."

Theo cách mà mình vẫn thường làm! Christopher nghĩ. Nó nhớ lại cái lối êm ái mà Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đã áp dụng lên nó, thoát tiên là để phát hiện ra các Bất-Kỳ-Đâu, rồi sau đó là để dụ nó làm

BĂNG ĐẲNG CON MA

dich xác những gì mà bác Ralph mong muốn. Nó không thể nào tha thứ cho cô ta về điều đó, mặc dù cô ta chỉ vì trung thành với bác Ralph, thậm chí còn hơn cả mẹ. Nhớ đến chuyện cũ, Christopher lại nhìn mẹ. Tình yêu của mẹ đối với nó có thể là hoàn toàn thực, nhưng bà đã từng giao phó nó cho các chị bảo mẫu và các cô dạy trẻ, và thế nào bà cũng sẽ giao nó lại cho Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng ngay sau khi nó về tới Kensington.

"Mẹ và cô đang chờ con đấy, cưng ạ," mẹ nói. "Tại sao trông con cứ ngây ra như thế? Con chỉ việc trèo qua cửa sổ này rồi nấp vào trong xe ngựa, và chúng ta sẽ được đưa đi, chẳng ai làm khó dễ gì đâu."

Mình hiểu ra rồi, Christopher nghĩ. Bác Ralph biết Tacroy bị tóm. Cho nên ông ta muốn Christopher đảm nhận tiếp việc buôn lậu. Ông ta đã cử mẹ đến để lôi Christopher đi và cứ luôn Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng để cô ta giám sát mẹ có làm đúng theo những gì ông ta muốn hay không. Có lẽ

T H E Grời Rìu Thủy

ông ta sợ Tacroy khai ra Christopher. Tốt thõi, nếu như Tacroy nói dối được, thì tại sao nó lại không.

"Con muốn đi lăm chứ."

Christopher nói với vẻ buồn rầu, do dự, mặc dù, ở bên trong, nó đột nhiên cũng trở nên êm ái diềm tĩnh chẳng kém gì Cô-Dạy-trẻ-Cuối-Cùng.

"Con chỉ mong được thoát khỏi nơi này thõi... nhưng con không thể nào thoát được. Lúc con rồng thiêu cháy con ở Xê-ri Tâm, đó đã là mạng sống cuối cùng của con rồi. Ông Gabriel de Witt tức giận đến mức ông ta đã lấy nốt các mạng của con đem giấu biến đi. Con mà ra khỏi Lâu đài bây giờ thì con sẽ chết."

Mẹ bật khóc.

"Lão già kinh tỤ! Lão làm khó cho mọi người quá chừng!"

"Theo tôi nghĩ," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói, "trong trường hợp này thì chẳng còn lý do gì để chúng ta lưu lại mãi nơi đây."

"Cô nói đúng đấy," mẹ thốn thức.

Băng đảng con ma

Bà lau nước mắt rồi tặng Christopher một nụ hôn sực nức mùi nước hoa.

"Thật là kinh khủng khi con không thể nào triêu về những mạng sống thuộc về con!" bà nói. "Có lẽ bác của con sẽ nghĩ ra cách nào đó."

Christopher nhìn hai người hối hả ra đi, để lại những tiếng lạo xao trên tấm thảm ngay sau khi họ bước ra khỏi lá bùa im lặng. Nó hủy đạo bùa này bằng một cú khoát tay buồn rầu. Mặc dù nó đã biết cả hai người là như thế nào, nó vẫn cảm thấy đau lòng và tiếc nuối khi nhìn qua cửa sổ, thấy họ leo lên cỗ xe ngựa đang đợi dưới tán những cây thủy tùng ven đường. Người duy nhất nó quen biết không tìm cách lợi dụng nó là Tacroy. Thế mà Tacroy lại là một tên tội phạm, một tên phản phé.

Và cả nó cũng thế! Christopher nghĩ. Bây giờ, khi mà rốt cuộc nó đã thừa nhận với chính mình điều đó, nó thấy nó không thể nào chịu đựng nổi nếu phải quay trở lại phòng Sinh hoạt chung để nghe mọi

THẾ Giới Phù ThúY

người chất vấn anh Tacroy. Thay vào đó, nó ảo não lết về phòng của mình. Nó mở cửa ra, và trổ mắt nhìn.

Một con bé trong bộ váy nâu súng nước đang ngồi run rẩy trên mép giường của nó. Tóc con bé xõa thành từng lọn ướt nhẹp quanh khuôn mặt bầu bầu nhợt nhạt. Một tay con bé hình như đang cầm một bó lông trắng ướt súng. Tay kia đang ôm một bọc lớn bằng giấy sáp trông như để gói sách.

Tiêu rồi! Christopher nghĩ. Thánh Nữ không biết bằng cách nào mà đã đến được đây, và con bé rõ ràng đã mang theo những tài sản của mình.

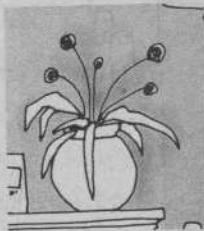

Một con bé trong bộ váy nâu súng nước đang ngồi run rẩy trên mép giường của nó.

Băng đảng con ma

CHƯƠNG 17

Bạn làm cách nào đến được đây vậy?" Christopher hỏi.

Thánh Nữ run lẩy bẩy. Nó đã bỏ lại đồ trang sức nên trông rất lạ và tro khắc.

"Bằng... bằng cách nhớ lại điều ngươi nói," nó đáp qua hàm răng lập cập, "về chuyện để... để lại một mạng ấy mà. Dĩ nhiên là ta có hai mạng nếu tính pho tượng vàng là một. Nhưng nhưng...nhưng không phải dễ dàng gì đâu. Ta phải bọc bọc... bọc góc phòng bước bước...bước vào tường đến sáu lần mới đúng kiểu. Ng...ngươi gan l้า mót đi qua đi lại hoài... hoài cái Điểm điểm... Điểm-Năm-

Giữa ấy. Nó kinh... kinh khủng quá. Ta xém xém... xém nữa đánh... đánh rơi P... Proudfoot đến hai lần lận."

"Proudfoot à?"

Thánh Nữ xòe tay, để lộ ra một dùm lông màu trắng.

Dùm lông trắng ngọ nguậy phản ứng và cung bắt đầu run rẩy.

"Con miêu miêu của ta đấy."

Thánh Nữ giải thích. Christopher sực nhớ Xê-ri Mười nóng bức như thế nào. Hồi nǎo hồi nǎo, ai đó đã cất ký chiếc khăn choàng mà cụ bà Pawson đan cho Christopher vào ngăn kéo tủ của nó. Nó lục tìm chiếc khăn.

"Ta không... không thể bỏ nó lại," Thánh Nữ biện bạch. "Ta có có... có mang theo bình sữa của nó đây. Và ta phải phải... phải trốn đi ngay khi họ để ta lại một mình sau khi có diêm... diêm báo. Họ biết là ta đã biết. Ta nghe Mẹ... mẹ P... Proudfoot nói họ đang tìm... tìm gấp một A... Asheth Sống mới."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Và cả quần áo cho Thánh Nữ nữa chứ, Christopher nhận ra khi nghe răng con bé lập cập. Nó chia chiếc khăn choàng cho con bé.

"Lấy cái này cuộn con mèo vào đi. Nó do một bà phù thủy đan đấy cho nên con mèo chắc sẽ an toàn thôi. Bạn làm thế quái nào mà tìm ra được Lâu đài vậy?"

"Bằng...bằng cách nhìn vào tất cả các thung thung...thung lũng mà ta đến," Thánh Nữ nói. "Ta không... không thể hình dung vì sao người nói...nói người không có thị lực phù thủy. Ta xém xém...xém nữa bỏ qua vết...vết rách trên lá bùa. Nó mờ mờ...mờ nhạt thiệt nhe!"

"Như vậy là có thị lực phù thủy à?"

Christopher bâng quơ nói. Nó chất nguyên đống quần áo ấm nhất của nó xuống giường, cạnh con bé.

"Bạn vào phòng tắm mặc mấy thứ này vào đi, bạn lạnh cóng mất thôi."

Thánh Nữ cẩn thận đặt con mèo xuống, quần trong chiếc t-shirt bằng khăn choàng.

BĂNG ĐẲNG CON MA

Con mèo còn non quá nên trông cứ như một con chuột bạch. Christopher tự hỏi thế quái nào mà con mèo lại sống sót được.

"Quần... quần áo con trai à?" Thánh Nữ hỏi.

"Tôi chỉ có những thứ đó thôi," Christopher nói. "Nhanh lên đi. Mấy chị người hầu cứ ra vào trong này hoài hà. Bạn phải nấp đi. Ông Gabriel de Witt dặn tôi không được dây dưa gì với Asheth. Tôi cũng không biết ông ta sẽ làm gì nếu phát hiện ra bạn."

Nghe Christopher nói thế, Thánh Nữ bật dậy khỏi giường, quơ lấy đống quần áo. Christopher mừng khi thấy con bé trông thực sự hốt hoảng. Nó lao ra cửa.

"Tôi đi chuẩn bị chỗ nấp đây," nó nói. "Đợi ở đây nhé."

Nó lật đật chạy đến căn phòng rộng hơn trong hai căn phòng cũ kỹ trên ngọn tháp. Đó là căn phòng mà trước đây từng là phòng làm việc của một đại phù thủy.

TẾ GIÓI PHÙ THỦY

Con bé Thánh Nữ bỏ trốn này chỉ tổ làm cho những phiền toái của nó càng gay go thêm, nó nghĩ. Dù vậy, có lẽ vẫn còn là rất may cho nó vì tất cả mọi người đều mải lo xử tội anh Tacroy tội nghiệp. Với một chút lát cá, hẳn là nó có thể giấu được Thánh Nữ ở đây trong lúc nó viết thư cho tiến sĩ Pawson yêu cầu ông ta làm một thứ gì đó có tính cách lâu dài cho con bé.

Christopher xông lên chiếc thang xoắn, nhìn quanh quất căn phòng đầy bụi bặm. Nói cách nào thì nói, nó đã chẳng tiến bộ được mấy trong việc trang bị căn phòng thành một dạng sào huyệt. Căn phòng trống rỗng, chẳng có gì ngoài một chiếc ghế cũ, một chiếc bàn chân niềng và một lò than rỉ sét. Thánh Nữ vô vọng rồi! Christopher bắt đầu làm phép một cách tuyệt vọng. Nó làm hiện về tất cả những chiếc gối trong Phòng khách Nhỏ. Nhưng rồi nghĩ lại, nó biết thế nào cũng có người nhận ra.

Nó tống gần hết đống gối đó trở về

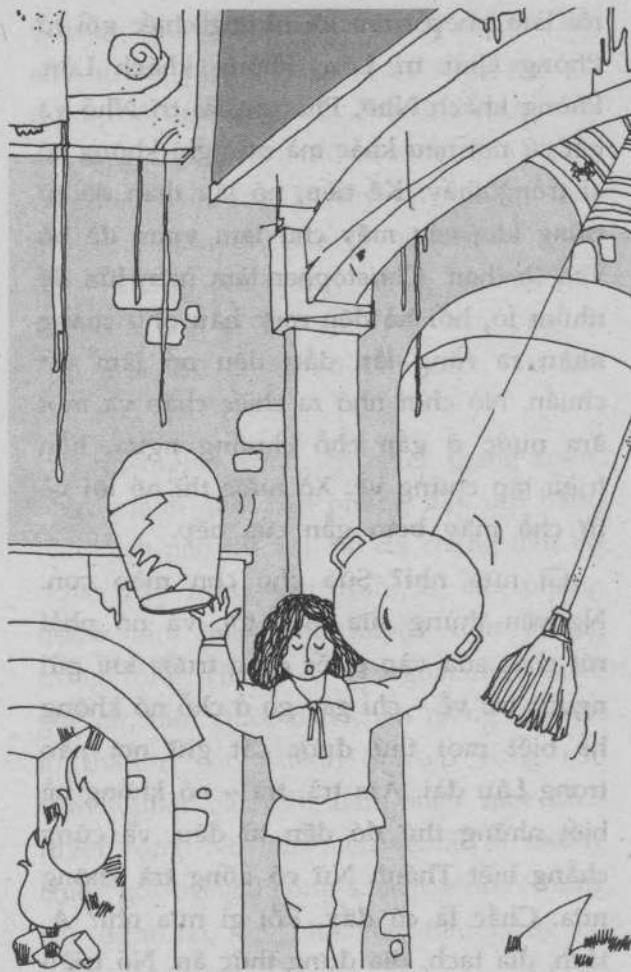

BĂNG ĐẢNG CON MÀ

rồi làm phép triệu tới những chiếc gối từ Phòng Giải trí Lớn, Phòng khách Lớn, Phòng khách Nhỏ, Phòng Giải trí Nhỏ và bất cứ nơi nào khác mà nó nghĩ không có ai trông thấy. Kế tiếp, nó lấy than đá từ trong kho của mấy chú làm vườn để bỏ vào lò than. Christopher làm hiện lửa để nhúm lò, hối hả đến mức hầu như chẳng nhận ra rằng lần đầu tiên nó làm rất chuẩn. Nó chợt nhớ ra chiếc chảo và một ấm nước ở gần chỗ chuồng ngựa, liền triệu tập chúng về. Xô nước thì nó lôi về từ chỗ máy bơm gần cửa bếp.

Gì nữa nhỉ? Sữa cho con mèo con. Nguyên thùng sữa hiện tới, và nó phải rót chút sữa vào chiếc chảo trước khi gửi ngược trở về – chỉ gay go ở chỗ nó không hề biết mọi thứ được cất giữ nơi nào trong Lâu đài. Ấm trà, trà – nó không hề biết những thứ đó đến từ đâu, và cũng chẳng biết Thánh Nữ có uống trà không nữa. Chắc là có đấy. Rồi gì nữa nhỉ? À, tách, đĩa tách, đĩa đựng thức ăn. Nó triệu tới những thứ đó từ chiếc tủ trà lớn trong phòng ăn. Chúng trông rất đẹp. Con bé

Gì nữa nhỉ? Sữa cho con mèo con.

Nguyên thùng sữa hiện tại...

Băng đảng con ma

chắc là thích lắm. Rồi đến muỗng, dao, nĩa. Dĩ nhiên chẳng có món nào băng bạc đáp ứng lệnh của nó. Christopher cho triệu tới một chiếc ngăn đựng dao, muỗng. Nó lừa vội trong đó rồi gửi trả lại chiếc hộp giống như thùng sữa. Và con bé cần phải có thức ăn nữa chứ. Trong trạn có gì nhỉ?

Bánh kẹp cá hồi được triệu tới, bọc gọn gàng trong chiếc khăn ăn trắng. Christopher thấy lờm lợm. Người cá. Nhưng nó vẫn sắp bánh cùng các món khác lên bàn trước khi hối hả nhìn xung quanh. Than đá bắt đầu đỏ hồng ở trong lò, nhưng cần phải có thứ gì khác thì trông mới ấm cúng. Phải rồi, tấm thảm. Tấm thảm tròn đẹp đẽ trong phòng đọc chắc là được. Khi tấm thảm được triệu tới, hóa ra nó lớn gấp đôi suy nghĩ của Christopher. Christopher phải dời lò than để lấy chỗ. Xong xuôi. Thế là hoàn hảo.

Christopher lao trở về phòng. Nó đến nơi vừa đúng lúc Flavian mở cửa ra, chuẩn bị bước vào.

THẾ GÓI PHÙ THỦY

Christopher vội yểm một đạo bùa tàng hình mạnh nhất trong khả năng của nó. Flavian mở cửa vào một chốn hư không tuyệt đối. Christopher nhẹ nhõm thấy anh ta đứng sững ra nhìn.

"O!"

Christopher nói phía sau lưng Flavian. Flavian quay phắt lại như thế Christopher vừa vỗ vào anh ta. Christopher cố nói thật lớn và thật vô tư:

"Em dợt thử mấy bài tập phép thuật đấy ạ, thưa thầy Flavian."

Những tiếng va vấp mà nó nghe thấy bên trong chốn hư không chợt dừng lại. Thánh Nữ đã biết Flavian đang ở đây. Nhưng Christopher cần phải đưa con bé khỏi chỗ đó.

"Ô, thật sao?" Flavian hỏi. "Thế thì tôi xin lỗi đã làm gián đoạn, nhưng ông Gabriel dặn tôi phải dạy học em ngay bây giờ vì ngày mai tôi sẽ đi vắng. Ông ấy muốn nguyên dàn nhân viên của Lâu đài đi săn lùng Con Ma."

BĂNG ĐẲNG CON MA

Trong khi Flavian nói, Christopher dỗ d瞗 chốn vô hình trong phòng nó, sử dụng giác quan thứ sáu, thứ phép thuật mà đến tận lúc này nó mới biết là nó có. Đầu tiên nó định vị Thánh Nữ đang đứng bên cạnh giường, rồi đến chiếc tổ của con mèo con trong chiếc khăn quàng đặt trên giường. Nó tống cả hai thứ đó một cách dữ dội về căn phòng trên tháp. Ít ra là nó hy vọng đã làm được điều đó. Trước nay nó chưa bao giờ chuyển vật sống và nó không hề biết việc chuyển đó có như nhau hay không. Nó nghe một tiếng vù vù của không khí dịch chuyển bên trong chốn vô hình, cùng một loại tiếng động mà thùng sữa đã gây ra, và hiểu rằng Thánh Nữ đã được di dời đi đâu đó. Nó chỉ còn biết hy vọng con bé sẽ hiểu ra. Dù sao, Thánh Nữ cũng đã từng chứng tỏ là có thể tự lo cho bản thân.

Christopher làm phép để hủy sự vô hình. Căn phòng nhìn có vẻ trống lốc.

"Em thích tập dợt khi không có ai," nó nói với Flavian.

Flavian liếc nó một phát:

"Vô phòng học đi."

Khi hai thầy trò đi dọc theo hành lang, Christopher mới hiểu ra điều Flavian nói lúc nãy.

"Mọi người đi lùng Con Ma ngày mai hả thầy?"

"Nếu như tin được lời của cậu ta," Flavian nói. "Sau khi em ra ngoài, Mordecai đã khá suy sụp, đủ để tiết lộ cho chúng tôi một vài cái tên và địa chỉ. Chúng tôi nghĩ cậu ta đã nói thật." Flavian thở dài. "Tôi đã dự trù trước sẽ tóm được chúng nó, có điều tôi không thể nào thôi bứt rứt về việc Mordecai lại là người của chúng."

Còn mẹ thì sao? Christopher lo lắng tự hỏi. Nó ước gì có thể nghĩ ra một cách nào để cảnh báo cho mẹ, nhưng nó không hề biết mẹ nó đang sống nơi đâu ở Kensington.

Hai người vào đến phòng học. Lúc đến nơi, Christopher chợt nhớ ra rằng nó mới

chỉ hủy sự vô hình cho căn phòng, chứ chưa cho Thánh Nữ và con mèo. Nó nghĩ ngợi lần quẩn, cố tìm cho ra Thánh Nữ trong căn phòng tháp – hoặc đâu đó – và làm cho con bé hiện hình trở lại. Nhưng chẳng biết lúc nãy, khi đang vội vã, nó đã gửi Thánh Nữ vô chỗ nào, mà có vẻ như bây giờ con bé đang ở một nơi quá xa, đến nỗi nó không thể nào tìm ra. Kết quả là trong ít nhất hai chục phút đồng hồ Christopher chẳng nghe được một lời nào của Flavian.

"Tôi nghĩ em hơi có vẻ để đầu óc đi đâu rồi đấy," Flavian nghiêm giọng.

Christopher đoán anh ta đã lặp lại câu này nhiều lần. Nó vội nói:

"Em đang thắc mắc điều gì sẽ xảy ra cho Ta... Mordecai Roberts đấy ạ."

"Ở tù, tôi nghĩ thế," Flavian rầu rĩ nói. "Cậu ta sẽ phải đeo cùm trong nhiều năm."

"Nhưng người ta sẽ phải dùng một loại cùm đặc biệt cho linh hồn của anh ta để linh hồn ấy không thoát đi, có đúng

THẾ GÓI PHÙ THỦY

vậy không ạ?" Christopher hỏi.

Nó ngạc nhiên thấy Flavian chợt giận dữ:

"Nhận xét của em quả là loại nhận xét chết tiệt, vô tâm, vô cảm!" Anh ta hét lên. "Trong tất cả những đứa bé cầu bơ cầu bất nhẫn tâm, huênh hoang và ngạo mạn mà tôi từng gặp, em là đứa tệ hại nhất. Đôi khi tôi nghĩ em chẳng có tâm hồn, mà thay vào đó em chỉ có một đống những mạng sống vô giá trị!"

Christopher nhìn khuôn mặt thường ngày tái nhợt của Flavian hồng cả lên vì xúc động và toan cãi lại rằng nó không nói theo ý vô cảm. Nó chỉ muốn nói rằng việc cầm tù một nhà du lịch tinh thần hẳn là rất khó. Nhưng Flavian một khi đã bắt đầu thì coi bộ không cách chi dừng lại được.

"Em tưởng rằng chín mạng sống đó cho em cái quyền được xử sự như Đấng Sáng thế hay sao vậy?" anh ta hét lên. "Hoặc là thế, hoặc là quanh em có một bức tường bằng đá. Khi ai đó ráng hết

BĂNG ĐÀNG CON MÀ

sức để tỏ ra thân thiện, tất cả những gì họ nhận được ở em chỉ là ánh mắt ngạo mạn đó, cái nhìn mông lung đó, hoặc khiếm nhã thuần túy chết tiệt đó. Thè có trời đất, tôi đã cố thử. Rosalie cũng đã thử. Tất cả các cô hầu cũng thế, và họ đều nói rằng em thậm chí không thèm để ý đến họ! Và bây giờ thì em đứa cợt vè cậu Mordecai tội nghiệp! Với tôi là đủ rồi! Tôi chán em lắm rồi!"

Christopher không hề hay biết người ta nhìn nhận nó như thế. Nó sưng sốt. Mình có gì không ổn vậy? Nó nghĩ. Mình dễ mến lắm mà! Hồi bé, khi nó đến các Bát-Kỳ-Dâu, mọi người đều thích nó. Mọi người đều cười với nó. Những người hoàn toàn xa lạ vẫn tặng đủ thứ đồ cho nó. Christopher thấy rằng nó đã tiếp tục nghĩ người ta chỉ cần trông thấy nó là mến nó ngay, thế mà bây giờ lại quá rõ là chẳng ai mến nó cả.

Nó trân trối nhìn Flavian, nặng nhọc thở. Xem chừng nó đã làm tổn thương nặng nề những cảm xúc của Flavian. Nó

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

dâu có ngờ Flavian có những cảm xúc dễ tổn thương. Và vụ này có lẽ còn tệ hại hơn nữa bởi lẽ nó dâu hè muôn đùa cợt gì Tacroy – nhất là sau khi Tacroy đã trải qua nguyên cả ngày trời nói dối để bao che cho nó. Nó mến anh Tacroy cơ mà. Rắc rối là ở chỗ nó không dám nói với Flavian là nó mến Tacroy. Nó cũng không dám thú nhận với anh ta rằng tâm trí nó chỉ chủ yếu lảng vảng quanh chuyện Thánh Nữ. Vậy thì nó biết nói sao đây?

"Em xin lỗi," nó nói. "Em thực sự biết lỗi."

Giọng nó run run do bị sốc.

"Em không cố ý làm tổn thương những cảm xúc của anh đâu. Em nói thật đấy ạ."

"Tốt!"

Flavian nói. Màu hồng trên khuôn mặt anh ta biến mất. Anh ta ngả chiếc ghế ra sau, giương mắt nhìn.

"Đây là lần đầu tiên tôi nghe em nói xin lỗi. Nhớ hãy nói như thế, được đấy. Đã đến giờ giải lao rồi thì phải."

BĂNG ĐẲNG CON MA

Anh ta thả chiếc ghế rơi trở lại sàn nhà rồi đứng dậy.

"Tôi xin lỗi vì đã mất bình tĩnh. Nhưng hôm nay chắc tôi không thể tiếp tục bài giảng được đâu. Tôi cảm thấy mình quá dễ xúc động. Chạy đi chơi đi, tôi sẽ dạy bù vào ngày mốt."

Christopher thấy mình được tự do - với những cảm xúc lẩn lộn về việc này. Nó đi vội đến căn phòng trên tháp để tìm thăm Thánh Nữ.

Nó cảm thấy nhẹ nhõm hẳn khi con bé đang ở đó, giữa mùi sữa đun sôi nồng nặc, ngồi bên trên những chiếc gối bọc lụa nhiều màu sắc, đang cho con mèo con ăn bằng chiếc bình sữa búp bê bé tí tẹo. Với than đá làm ấm không khí và tấm thảm - mà giờ đây có một đốm cháy cạnh chỗ lò than - phủ kín sàn nhà bằng đá, căn phòng đột nhiên có vẻ như ấm cúng hẳn lên.

Thánh Nữ đón tiếp nó với những tiếng khúc khích rất không giống... Thánh Nữ.

"Bạn đã quên làm tôi hiện hình lại! Tôi chưa bao giờ bị tàng hình. Phải mất một hồi lâu lắc tôi mới tìm được cách hủy phép đó, và tôi đã phải đứng yên suốt thời gian ấy vì sợ đạp nhầm phải con Proudfoot. Cảm ơn đã chuẩn bị căn phòng này. Những chiếc tách này đẹp thật đấy."

Cả Christopher cũng khóc khích khi thấy cảnh Thánh Nữ trong bộ áo vét Norfolk⁽¹⁾ và chiếc quần lửng. Nếu chỉ nhìn quần áo không thôi thì nó là một cậu bé müm müm, trông khá giống Oneir⁽²⁾, nhưng nếu nhìn phần chân trần dơ bẩn và mái tóc dài thì khó mà biết được nó là cái giống gì.

"Bạn không giống Asheth Sống lăm dum..." Christopher nói.

"Đừng!"

Thánh Nữ bật dậy quỳ gối, thận trọng bê theo cả con mèo con và chiếc bình.

"Đừng nhắc đến cái tên đó nữa! Đừng bao giờ nghĩ về nó! Bà ta là tôi, bạn biết

1. Norfolk: No-phốt.

2. Oneir: Ô-ne-ør

rồi mà, cũng như tôi là bà ta, và nếu ai đó nhắc đến bà ta thì bà ta sẽ nhận ra tôi đang ở đâu và sẽ cử quân đội của Asheth đến!"

Christopher hiểu ra rằng điều này chắc là đúng, nếu không Thánh Nữ đã không thể sống còn mà đến được thế giới của nó.

"Thế thì tôi phải gọi bạn là gì đây?"

"Millie," Thánh Nữ nói chắc nịch, "giống như cô gái trong các cuốn sách về trường học ấy mà."

Christopher biết lê ra con bé đã được đến trường từ lâu rồi. Nó lảng đi bằng cách hỏi:

"Thế tại sao bạn lại đặt tên con mèo là Proudfoot? Bộ điều đó không nguy hiểm hay sao?"

"Hơi hơi thôi," Thánh Nữ nhất trí. "Nhưng tôi phải ngăn chặn khả năng đánh hơi của Mẹ Proudfoot – bà ấy vẫn luôn luôn tự hào điều đó – và tôi cảm thấy như lửa dối bà ấy. May quá, có một lý

TẾT Grü PHÙ THỦY

do chính đáng để đặt tên con mèo như thế. Coi nè."

Con bé đặt chiếc bình sữa búp bê xuống rồi nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay nắn rộng ra một trong hai cẳng trước bé tí của con mèo con. Những chiếc vuốt của nó màu hồng. Bàn chân nó trông giống như một nụ hoa cúc rất nhỏ, Christopher nghĩ khi quỳ xuống để xem. Rồi nó nhận ra rằng những chiếc vuốt màu hồng đó nhiều quá chừng. Quả thực phải có ít nhất là bảy chiếc.

"Nó có một bàn chân thiêng," Thánh Nữ trịnh trọng nói. "Điều đó có nghĩa là nó có mang sự may mắn của một vị thần vàng nào đó. Khi tôi trông thấy những chiếc vuốt này, tôi biết ngay điều đó có nghĩa là tôi có thể đến được nơi đây và được đi học."

Hai đứa đã trở lại với đè tài ưa thích của Thánh Nữ. May sao, đúng lúc đó một giọng trầm mạnh mẽ cất lên ở ngoài cửa.

"Meo!"

Băng đảng con ma

"Con Throgmorten!"

Christopher thốt lên. Nó bật dậy với cảm giác thật nhẹ nhõm rồi chạy ra mở cửa.

"Nó chắc không làm hại gì con mèo con đâu nhỉ?"

Nhưng Christopher không phải lo: Throgmorten vô cùng mừng rỡ khi thấy tất cả bọn chúng. Nó chạy lại Thánh Nữ với chiếc đuôi dựng đứng, còn Thánh Nữ chào nó:

"Chào mày, con mèo ác ôn!"

Con bé gãi gãi hai tai con Throgmorten và rõ ràng là thích thú khi gặp lại nó. Throgmorten hít hít con mèo con với cái vẻ chủ nhân rồi ngồi xuống giữa Christopher và ngọn lửa, miệng kêu rò rò như một chiếc đồng hồ rỉ.

"Cái hồi tôi giữ bạn trong tường, sau đó bạn gay go lắm hả?"

Thánh Nữ hỏi Christopher trong khi say sữa ăn ổ bánh kẹp cá hồi. Christopher phải nhìn lảng đi chỗ khác.

Băng đảng con ma

"Chào mày, con mèo ác ôn!"

"Tôi biết là bạn gay go, nếu không thì bạn đã trả lời rồi. Cái món cá là lạ này là gì vậy?"

"Bánh mì kẹp cá hồi," Christopher nhún vai đáp.

Rồi để khỏi phải nghĩ ngợi về những người cá, nó kể lại cho con bé chuyện Gabriel đưa mạng sống thứ chín của nó vào trong một chiếc nhẫn.

"Mà không thèm hỏi ý kiến của bạn trước sao?" Thánh Nữ bất bình nói. "Giờ đây bạn là người bị tước đoạt. Cứ để tôi ổn định xong ở trường học, tôi sẽ nghĩ ra cách lấy lại cái mạng ấy về cho bạn."

Christopher nhận ra rằng đã đến lúc phải giải thích cho con bé những điều thực tế của cuộc sống ở Xê-ri Mười hai.

"Nghe nè," nó cố nói thật ôn tồn, "tôi nghĩ bạn không thể đến trường học hay đến cái trường nội trú như trong mấy cuốn sách của bạn được đâu! Chúng tốn kém nhiều vô kể. Ngay cả đồng phục cũng mắc tiền. Mà bạn thậm chí đâu có mang theo nữ trang để mà bán."

TẾT GRÓI PHÙ THỦY

Nó ngạc nhiên thấy Thánh Nữ có vẻ chẳng quan tâm.

"Nữ trang của tôi hầu hết là bằng bạc. Tôi không thể mang theo chúng vì không muốn làm hại bạn," nó nói. "Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để kiếm ra tiền."

Christopher thắc mắc không hiểu con bé sẽ kiếm tiền bằng cách nào. Bằng cách trình diện bốn cánh tay của con bé trong một pha biểu diễn kinh dị hay sao?

"Tôi biết tôi sẽ kiếm được tiền," Thánh Nữ tự tin nói. "Tôi chẳng có chiếc cảng thiêng của con Proudfoot làm bùa hên là gì?"

Con bé có vẻ thành thực tin điều đó.

"Ý kiến của tôi là viết thư cho tiến sĩ Pawson," Christopher nói.

"Cũng có thể được đấy," Thánh Nữ tán thành. "Khi bố đứa bạn của Millie là Cora Hope-fforber⁽¹⁾, bị ngã gãy cổ trong khi đi săn, bạn ấy đã phải vay tiền để

1. Cora Hope-fforber: Cô-ra Hốp-phơ-bơ

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

đóng học phí. Tôi biết tất cả những chuyện đó rồi, bạn thấy đấy."

Christopher thở dài rồi triệu về vài tờ giấy và cây bút từ phòng học để viết thư cho tiến sĩ Pawson. Điều đó làm cho Thánh Nữ hết sức kinh ngạc.

"Bạn làm cách nào vậy? Tôi cũng học làm như bạn được không?" nó thắc mắc.

"Tại sao lại không?" Christopher đáp. "Ông Gabriel nói bạn chắc chắn là một thầy bùa. Quy tắc chính là mường tượng ra cái vật mà bạn muốn mang về. Cái hồi thầy Flavian bắt đầu dạy tôi phép làm hiện vật, tôi cứ liên tục lôi về theo cả những mảng tường và bàn."

Chúng dành khoảng một giờ kế tiếp để làm hiện về những thứ mà Thánh Nữ cần: thêm than đá, một chiếc khay bẩn cho con mèo con, đôi vớ cho Thánh Nữ, một tấm chăn, và nhiều ống xịt khử mùi để át bớt mùi hôi của con Throgmorton. Sau đó, chúng cân nhắc phải viết gì cho tiến sĩ Pawson, và Thánh Nữ ghi chép lại bằng nét chữ nghiêng nghiêng trông như chữ

BĂNG ĐẢNG CON MÀ

nước ngoài. Chúng còn đang loay hoay viết thư thì tiếng cồng cốc lên từ xa xa, báo hiệu bữa ăn chiều.

"Nhưng tôi phải đến lớp học trước cái đã," Christopher báo cho con bé, "nếu không chị người hầu bụng bữa chiều đến sẽ nghi ngờ. Dợi tôi năm phút thôi."

Nó đến lớp học cùng lúc với chị người hầu. Nhớ lại cơn thịnh nộ của Flavian, Christopher thận trọng nhìn chị người hầu và nhoẻn cười với chị ta – việc này một phần là để cho chị ta khỏi nghi ngờ về Thánh Nữ.

Chị người hầu phấn khởi thấy rõ khi được chú ý. Chị ta nghiêng xuống bàn, cạnh chiếc khay, và bắt đầu nói.

"Cảnh sát đã đưa bà già đó đi cách đây một giờ," chị ta nói. Bà ta cứ vãy vùng la hét suốt. Sally và tôi lén vào tiền sảnh để xem. Cũng thú vị như đi chơi vậy!"

"Còn Ta... Mordecai Roberts thì sao ạ?" Christopher hỏi.

TẾT GRÓI PHÙ THỦY

"Bị giữ lại để tra vấn tiếp," chị người hầu nói. "Người ta dán bùa khắp người cậu ấy. Ôi, cậu Roberts tội nghiệp. Sally nói lúc cô ta bụng bữa chiều đến cho cậu ấy thì cậu ấy trông mệt phờ. Cậu ấy ở trong căn phòng nhỏ cạnh phòng đọc. Tôi biết cậu ấy đã làm sai, nhưng tôi cứ cố biện hộ mãi cho cậu ấy và cố trò chuyện với cậu ấy - để làm cho cậu ấy vui lên một chút ấy mà. Bertha đã vào trong đó. Cô ta phải làm giường cho cậu ấy!"

Thay vì mong cho chị người hầu đi khuất, Christopher lại thấy cuộc nói chuyện này lý thú.

"Chị quen biết Mordecai Roberts hả?"

"Quen à?" chị người hầu nói. "Hồi cậu ấy làm việc ở Lâu đài, tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều khá mến cậu ấy."

Đến đây, Christopher nhận ra chiếc khay đựng bữa chiều của nó bắt đầu lắc nhẹ. Nó lấy tay chặn chiếc khay xuống.

"Phải thừa nhận là cậu Roberts rất đẹp trai mà lại dễ chịu nữa chứ,"

Nó lấy tay chặn chiếc khay xuống.

THẾ Giới Phù Thủ

chị người hầu nói, may sao không đưa mắt xuống chiếc khay:

"Tôi không nói tên ai ra đâu, nhưng rất ít cô gái nào lại không muốn tình cờ gặp cậu Roberts ngoài hành lang. Ngốc thật! Mọi người đều đã biết cậu ấy chỉ để mắt đến cô Rosalie thôi mà."

"Cô Rosalie á!"

Christopher thốt lên, càng quan tâm hơn nữa. Nó đè chiếc khay xuống bằng toàn bộ sức lực. Thánh Nữ rõ ràng nghĩ rằng mình đã làm sai điều gì và đang triệu tập chiếc khay rất quyết liệt.

"Chứ còn ai nữa. Chính cậu Roberts đã dạy cô Rosalie chơi cricket," chị người hầu nói. "Nhưng chẳng hiểu sao hai người chẳng bao giờ hòa thuận được với nhau. Nghe đâu chính vì cô ta mà cậu Roberts tình nguyện đi nhận cái việc đó ở Luân Đôn. Cô Rosalie đã làm hại cậu ấy mất rồi."

Christopher nhẹ cả người khi chị ta nói tiếp:

Băng đảng con ma

"Nhưng tôi phải đi đây. Để cậu còn dùng bữa nữa chứ, kẻo nguội hết."

"Vâng ạ," Christopher vui sướng nói, tiếp tục đè lên chiếc khay bằng cả sức nặng, đồng thời cố gắng một cách tuyệt vọng để trông không lộ liễu.

"Ô... Nếu chị có gặp Tac... cậu Roberts, xin chị chuyển lời chào của em. Em đã từng gặp cậu ấy một lần ở Luân Đôn."

"Tôi sẽ chuyển."

Chị người hầu vui vẻ nói và rốt cuộc cũng đi khuất. Lúc này, hai tay Christopher đã yếu đi. Chiếc khay nổ tung dưới đôi tay nó và tan biến. Một phần khá lớn của chiếc bàn cũng tan biến theo. Christopher chạy hộc tốc trở lên tháp.

"Đồ ngốc!"

nó buột miệng khi mở tung cánh cửa.

Thánh Nữ trỏ vào hai phần ba chiếc bàn của phòng học kê lửng lơ với mấy chiếc chân niềng. Cả hai phá lên cười.

Thật là vui hết sức, Christopher nghĩ thế khi nó đã đủ nguôi ngoai để dùng

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

bữa tối với Thánh Nữ và con Throgmorten. Quả là dễ thân thiện khi làm bạn với một người có cùng một loại phép thuật như mình. Nó có cảm giác đó chính là lý do thực sự vì sao nó cứ viếng thăm mãi Đền Asheth. Mặc dù vậy, giờ đây chị người hầu đã nhét Tacroy trở lại đầu của nó rồi, cho nên Christopher không thể bỏ anh ta ra khỏi đầu được nữa. Trong khi trò chuyện vui cười với Thánh Nữ, quả thật nó vẫn cảm nhận được Tacroy ở đâu đó dưới nhà, tại đầu phía bên kia của Lâu đài. Và nó cảm nhận cả những đạo bùa dùng để trói anh ta lại mà chắc chắn là không hề thoái mái. Nó cảm nhận được việc Tacroy đang hoàn toàn tuyệt vọng.

"Bạn giúp tôi làm một điều này được không?" nó hỏi Thánh Nữ. "Tôi biết tôi đã không giúp được bạn..."

"Có chứ!" Thánh Nữ thốt lên. "Bây giờ bạn đang giúp tôi đấy thôi, mà thậm chí bạn chẳng hề càu nhau vì bị làm phiền."

"Có một người bạn của tôi đang bị giam cầm ở dưới nhà," Christopher nói.

BĂNG ĐẲNG CON MÀ

"Tôi nghĩ hai đứa mình phải phá các lá bùa để giúp anh ấy thoát ra an toàn."

"Đĩ nhiên," Thánh Nữ nói.

Con bé nói bằng một giọng sẵn sàng đến mức Christopher nhận thấy nó cần phải kể lại vì sao Tacroy lại ở đây. Nếu nó để Thánh Nữ giúp mà không nói cho con bé biết mình đang nhúng vào chuyện gì thì nó cũng tồi tệ đâu kém gì bác Ralph.

"Đợi chút đã," nó nói. "Tôi cũng tồi tệ chẳng kém gì ông ta."

Rồi nó bắt đầu kể cho Thánh Nữ về Con Ma, về các cuộc thí nghiệm của bác Ralph và thậm chí cả về những người cá... Tất tật.

"Chao ơi!"

Thánh Nữ thốt lên. Đó là một từ mà Thánh Nữ hẩn dã nhặt ra từ các cuốn sách của Millie.

"Bạn đang bị rắc rối to rồi! Có thật con Throgmorten đã cào bác của bạn không? Con mèo này giỏi đấy!"

TẾT Grót Phù Thủy

Thánh Nữ hăng hái muốn cứu Tacroy ngay lập tức. Christopher phải túm vào lưng chiếc áo Norfolk để giữ con bé lại.

"Không, nghe tôi đã!" nó nói. "Tất cả bọn họ đang chuẩn bị búa vây những tên còn lại của băng Con Ma vào ngày mai. Tui mình sẽ thả anh Tacroy khi họ đi khỏi. Nếu họ tóm được bác của tôi thì ông Gabriel sẽ vui vẻ đến mức có khi ông ta chẳng màng truy tìm anh Tacroy nữa."

Thánh Nữ chấp thuận chờ cho đến sáng hôm sau. Christopher làm hiện lên cho con bé một bộ pyjamas của nó rồi ra ngoài, để lại Thánh Nữ nghiên ngẫu nốt chõ bánh kẹp cá hồi thay cho món ăn nhẹ trước khi đi nǎm. Nhưng, nhớ lại việc con bé đã từng bướng bỉnh chống lại điểm báo như thế nào, nó lưu tâm niệm lại cánh cửa phía sau lưng bằng một đạo bùa mạnh nhất mà nó đã học được.

Christopher bị đánh thức dậy sáng hôm sau bởi một thùng sữa rơi xuống cạnh giường, tiếp ngay đó là phần còn lại của chiếc bàn ở phòng học. Christopher gửi

Băng đảng con ma

trả hai món này về đúng vị trí của chúng rồi đi vội đến ngọn tháp, vừa đi vừa mặc nốt quần áo. Có vẻ như Thánh Nữ đang trở nên mất kiên nhẫn.

Nó phát hiện con bé đang lúng túng đứng trên chiếc rương đựng những ổ bánh mì và một tảng thịt nguội lớn.

"Tôi quên khuấy mất phải làm cách nào để gửi trả lại các đồ vật," con bé thú nhận. "Tôi đã đun gói trà này trong ấm nước, mà sao mùi vị lại không ngon. Tôi đã làm sai điều gì vậy?"

Christopher giải cứu cho Thánh Nữ thật lẹ làng rồi vọt về phòng học để dùng bữa điểm tâm của mình. Chị người hầu đã ở sẵn đấy, đang bê chiếc khay, trông có vẻ hơi nhộn. Christopher bồn chồn nhoẻn cười với chị. Chị mỉm cười lại rồi hất đầu về phía chiếc bàn. Chiếc bàn có bốn chân dồn về cả một phía đầu bàn, trong đó có hai chiếc chân chống ngược lên trời.

"Ồ," Christopher thốt lên. "Em... ơ..."

"Nói thật đi," chị người hầu nói. "Có phải cậu đã làm biến mất mấy chiếc tách cổ trong phòng ăn không? Tôi đã nói với bác quản gia rằng tôi sẽ đòi cậu trả lại."

"Vâng, phải rồi ạ," Christopher nói, biết rằng Thánh Nữ ngay lúc này đang uống trà mới pha bằng một trong mấy cái tách đó.

"Em sẽ trả lại. Em không làm bể đâu."

"Không bể thì tốt," chị người hầu nói. "Mấy chiếc tách đó trị giá bằng cả một gia tài đấy. Giờ thì cậu làm ơn ghép chiếc bàn lại cho tử tế để tôi còn đặt khay xuống nữa, nếu không tôi buông ra bây giờ đấy."

Trong khi Christopher làm cho chiếc bàn về đúng hình thù của nó, chị người hầu nhận xét:

"Chắc đột nhiên cậu phát hiện ra tài năng làm phép của mình, đúng không? Thảo nào sáng nay đồ đặc cứ liên tục hiện ra và biến mất khắp trong Lâu đài. Cậu nên nghe theo lời khuyên của tôi, hãy đưa mọi thứ về đúng vị trí của nó

trước mười giờ. Sau khi ngài Gabriel de Witt và những người khác đi bắt bọn bắt lương, bác quản bếp sẽ đi vòng vòng kiểm tra khắp Lâu đài đấy.

Chị người hầu nán lại, ăn vài chiếc bánh nướng và mút cam. Thế mà theo chị nói thì chị đã dùng điểm tâm từ trước đó hai giờ đồng hồ rồi. Thì ra tên của chị là Erica⁽¹⁾ và chị là một nguồn thông tin rất giá trị, đồng thời cũng rất dễ mến. Nhưng Christopher hiểu rằng lẽ ra nó không nên dạy cho Thánh Nữ phép thuật triệu tập đồ vật. Với cái đà này, chuyện con bé sẽ chẳng thể nào giữ kín được. Rồi, khi Erica đã ra ngoài, Christopher mới được tự do suy ngẫm về những vấn đề của nó, và chợt nảy ra ý nghĩ nó có thể "một ná hai chim" giải quyết vấn đề của mình: nó chỉ việc yêu cầu Tacroy đưa Thánh Nữ đi theo khi anh ta được giải thoát. Sáng kiến này càng khiến việc giải thoát Tacroy trở nên cấp bách hơn.

1. Erica: O-ri-ca.

CHƯƠNG 18

Ông Gabriel de Witt và các trợ thủ của ông lên đường đúng phoc lúc mươi giờ. Mọi người tề tựu trong đại sảnh, quanh ngôi sao năm cánh, một số mang theo cặp da, một số chỉ đơn giản mặc y phục đi phố bình thường. Hầu hết các anh người hầu và hai trong số những người chăn ngựa cũng lên đường. Ai nấy trông diêm tĩnh và quyết tâm, chỉ duy nhất Flavian là có vẻ bồn chồn một cách bất thường. Anh ta cứ liên tục lấy ngón tay miết quanh chiếc cổ cồn cao hồ bột. Christopher nhận thấy anh ta đang vã mồ hôi ngay khi còn ở trên đỉnh cầu thang.

Christopher và Thánh Nữ quan sát từ

phía sau bao lơn cầm thạch gần cửa hậu phòng làm việc của ông Gabriel. Chúng đang ở trong một đám mây tàng hình được tạo ra rất cẩn thận khiến cho hai đứa hoàn toàn tuyệt tích, nhưng không che được con Throgmorten, lảng vảng ở dưới chân chúng. Throgmorten không chịu sáp lại đủ gần để biến mất, nhưng chẳng có gì ngăn được nó bám theo hai đứa.

"Kệ nó," Thánh Nữ nói. "Nó thừa biết tôi sẽ trị nó thế nào nếu nó làm lộ tụi mình."

Khi chiếc đồng hồ nhạc bằng bạc trên phòng đtoc điểm đúng mươi tiếng, ông Gabriel ra khỏi phòng làm việc, bước xuống thang, khoác theo một chiếc nón thậm chí còn cao và nhẵn bóng hơn cả chiếc nón của ba. Christopher nhẹ nhõm thấy con Throgmorten phớt lờ ông đi. Nhưng nó cảm thấy một cú nhói mạnh vì lo lắng cho mẹ. Mẹ chắc chắn sẽ bị bắt, và tất cả tội tình của mẹ chỉ là do bà đã tin vào những lời nói dối của bác Ralph.

Ông Gabriel đến đại sảnh rồi đảo mắt

TẾT GRÓI PHÙ THỦY

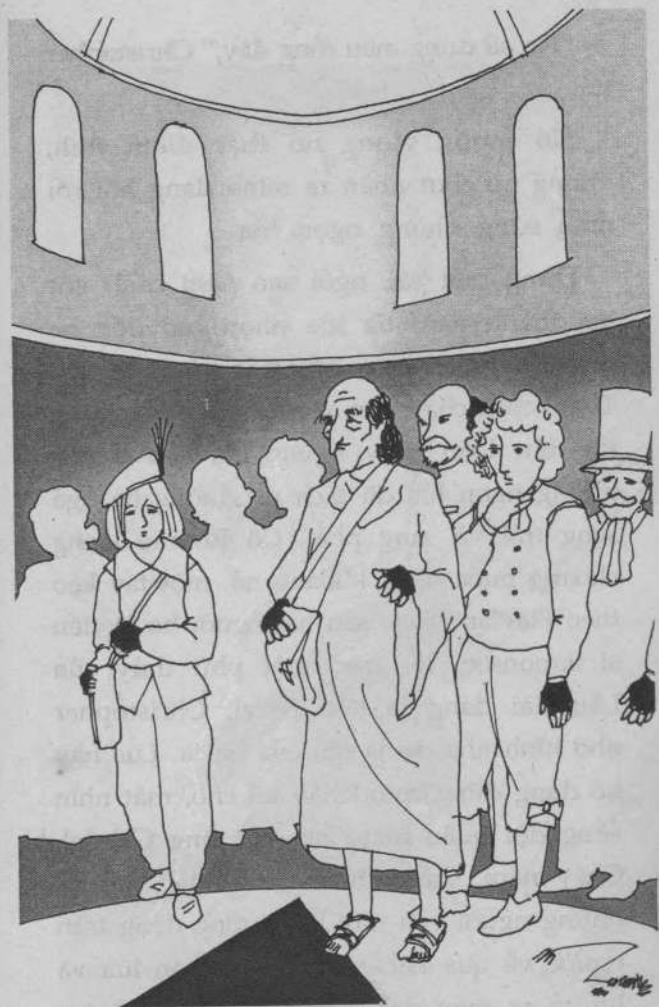
nhin quanh để xem đội quân của ông đã sẵn sàng hay chưa. Khi thấy họ sẵn sàng, ông xỏ vào đôi găng tay đen rồi bước vào tâm của ngôi sao năm cánh. Cứ mỗi bước chân, ông lại thu nhỏ, thu nhỏ hơn nữa. Cô Rosalie và tiến sĩ Simonson bước theo sau và cả họ cũng biến mất. Những người còn lại bước theo từng cặp một. Khi đoàn người chỉ còn một đường màu đen mỏng dính và xa xăm, Christopher nói:

"Theo tôi, mình bắt đầu được rồi đó."

Chúng bắt đầu rón rén xuống cầu thang, vẫn ở trong đám mây tầng hình. Cái hàng người phía xa xa của đội quân ông Gabriel đã biến mất trước khi chúng xuống ba nấc thang. Chúng bước nhanh hơn. Nhưng chúng mới đi xuống nửa đường thì đã bắt đầu có trực trặc.

Lửa bùng lên khắp bề mặt của ngôi sao. Đó là những tia lửa màu lục và tía trong hiểm ác ngập đầy đại sảnh cùng với những làn khói màu xanh lục bốc mùi tanh tưởi.

"Gì thế này?" Thánh Nữ ho thành tiếng.

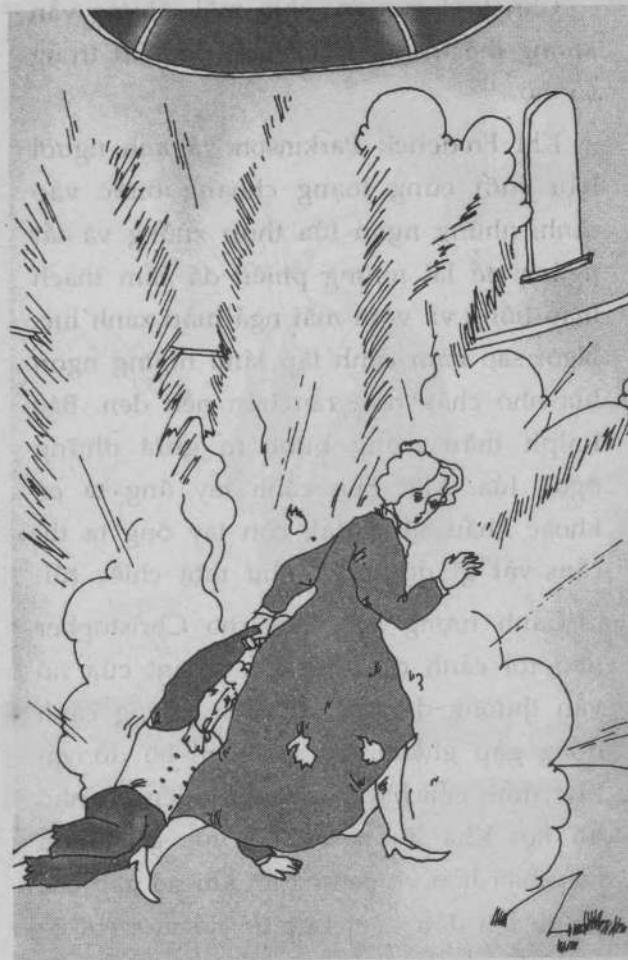
Khi thấy họ sẵn sàng, ông xỏ vào đôi găng tay đen
rồi bước vào tâm của ngôi sao năm cánh.

"Họ sử dụng máu rồng đấy," Christopher nói.

Nó muốn giọng nó thật diêm tĩnh, nhưng nó chợt nhận ra mình đang bối rối nhìn sững những ngọn lửa.

Đứng một cái, ngôi sao năm cánh vọt lên thành năm tia lửa nhọn cao đến ba mét rưỡi, bốn mét. Mái tóc vô hình của Thánh Nữ cháy xèo xèo. Trước khi chúng kịp tán loạn chạy ngược lên cầu thang, những ngọn lửa đã tách ra, đường bệ ngả sang trái và sang phải. Cô Rosalie loạng choạng bước ra từ khoảng hở, một tay kéo theo Flavian. Theo sau hai người họ là tiến sĩ Simonson, lôi theo một phù thủy của Lâu đài đang la hét: Beryl, Christopher nhớ hình như đó là tên của bà ta. Lúc này nó đang đứng chôn chân tại chỗ, mắt nhìn sững đội quân thảm bại của ông Gabriel. Cháy nám, thảm thương, lảo đảo, tất cả những người vừa mới lên đường đang tràn ngược về qua khoảng hở của ngọn lửa và lui cả ra mép đại sảnh với hai tay bưng mặt, ho sắc sụa trong màn khói xanh lục.

Cô Rosalie loạng choạng bước ra từ khoảng hở, một tay kéo theo Flavian.

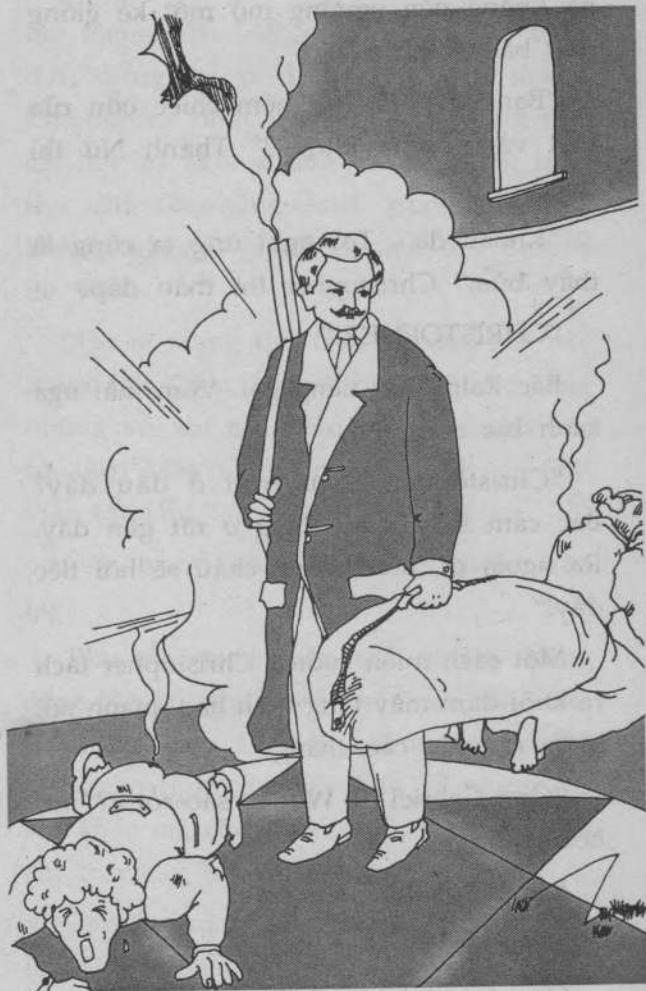

THẾ GÓI PHÙ THỦY

Christopher nhìn, nhìn mãi, nhưng vẫn không thể thấy ông Gabriel de Witt trong số họ.

Khi Frederick Parkinson và anh người hầu cuối cùng loạng choạng bước vào sảnh, những ngọn lửa thụp xuống và tắt ngùm, để lại những phiến đá cẩm thạch màu hồng và vòm mái ngả màu xanh lục. Ngôi sao năm cánh lấp lánh những ngọn lửa nhỏ cháy râm ran trên nền đen. Bác Ralph thận trọng bước ra giữa những ngọn lửa. Một bên cánh tay ông ta có khoác khẩu súng dài, còn tay ông ta thì cầm vật gì đó trông như một chiếc túi.

Cảnh tượng này làm cho Christopher nhớ tới cảnh các ông cậu Chant của nó vẫn thường đi săn bắn trên những cánh đồng gập ghềnh. Có lẽ chính bộ đồ vải tuýt đốm của bác Ralph đã khiến nó nhớ tới họ. Khá buồn bã, nó ước gì nó đã hiểu biết hơn về con người khi nó gặp bác Ralph lần đầu tiên. Lúc đó nó mới chỉ có một lối xét đoán con người rất mờ mịt, kém cỏi. Giờ thì Christopher đã biết lẽ ra

Bác Ralph thận trọng bước ra giữa những ngọn lửa.

nó không nên ngưỡng mộ một kẻ giống như bác Ralph.

"Bạn có muốn tôi ném chiếc bồn rửa mặt vào lão ta không?" Thánh Nữ thì thào.

"Khoan đã... Tôi nghĩ ông ta cũng là thầy bùa," Christopher thì thào đáp.

"CHRISTOPHER!"

Bác Ralph lớn tiếng gọi. Vòm mái ngả xanh lục rung lên.

"Christopher, cháu trốn ở đâu đấy? Bác cảm thấy cháu đang ở rất gần đây. Ra ngoài đi, nếu không cháu sẽ hối tiếc đấy!"

Một cách miễn cưỡng, Christopher tách ra khỏi đám mây tàng hình bao quanh nó, bước ra giữa cầu thang.

"Ông Gabriel de Witt ra sao rồi ạ?" nó hỏi.

Bác Ralph phá lên cười.

"Đây nè."

Ông ta ném chiếc túi đang xách trên

tay xuống đất, để nó trải rộng và trượt dài, dừng lại ở dưới chân cầu thang. Christopher nhìn xuống - hơi giống như cái hồi nó nhìn xuống Tacroy - cái hình thù dài dài, sõng sượt, trong suốt mà không nghi ngờ gì nữa chính là ông Gabriel de Witt.

"Đó là mạng thứ tám của lão ta," bác Ralph nói. "Bác đã thực hiện việc đó bằng những vũ khí mà cháu mang về cho bác từ Xê-ri Một, Christopher ạ. Cái này làm việc tốt lắm."

Ông ta vỗ vỗ khẩu súng khoác trên tay.

"Bác đã đem phân tán những mạng sống còn lại của lão ta khắp các Thế-Giới-Có-Liên-Quan. Lão sẽ không gây phiền phức cho chúng ta nữa đâu. Và những vũ khí khác mà cháu mang về cho bác thậm chí còn hay hơn nữa đấy."

Ông ta xoắn nhẹ hàng ria mép, nhìn lên Christopher, nhoẻn cười.

"Bác đã có những vũ khí sẵn sàng để tiếp đón bè lũ của lão Witt và tước phép

Băng đảng con ma

"Đó là mạng thứ tám của lão ta," bác Ralph nói.

thuật của chúng trong nháy mắt. Giờ đây không tên nào trong bọn chúng có thể làm phép để cứu mạng của mình được nữa. Cho nên không còn gì có thể ngăn cản hai bác cháu mình cùng làm việc với nhau như thuở nào. Cháu vẫn đang làm việc cho bác phải không, Christopher?"

"Không ạ."

Christopher nói rồi đứng đực ra đó, chờ cho những mạng sống còn lại của nó nổ tung ra khắp mọi hướng trong tích tắc kế tiếp.

Bác Ralph chỉ phá lên cười.

"Có chứ, ngốc ạ. Cháu đã bị lột mặt nạ. Tất cả mọi người đứng đây giờ đây đã biết cháu là người chuyển hàng chính của bác. Cháu buộc phải làm việc với bác nếu không cháu sẽ phải ở tù – và bác đang chuẩn bị dời về sống ở Lâu đài này với cháu để chắc ăn về cháu đấy."

Một tiếng kêu kéo dài reo réo cất lên phía sau lưng Christopher. Một tia chớp màu gừng bắn xuống cầu thang, vượt qua nó. Bác Ralph nhìn lên, thấy mối nguy,

TẾ GRÓI PHÙ THỦY

lập tức xoay ra nhắc khẩu súng. Nhưng Throgmorten đã gần như chụp lên người ông ta. Bác Ralph hiểu ra rằng ông ta sẽ không kịp bắn. Thay vào đó, ông ta bèn thận trọng biến mất trong một làn hơi xoắn màu xanh lục. Tất cả những gì Throgmorten tóm được từ ông ta chỉ là một mảnh vải tuyết tam giác có dính ít máu. Nó đứng vỗng người lên trong thất vọng phía bên trên ngôi sao năm cánh đã sạm đen, khác ra cơn phẫn nộ của mình.

Christopher lao xuống thang.

“Đóng tất cả các cửa lại!”

Nó hét lên với đám người Lâu đài chung hึng nhìn.

“Đừng để Throgmorten ra khỏi sảnh! Tôi cần nó canh chừng, chặn không cho bác Ralph quay trở lại.”

“Đừng có ngốc thế!”

Thánh Nữ la lên, chạy loi Choi sau nó, hiện ra trước mắt tất cả mọi người.

“Throgmorten là mèo của Đền, nó hiểu tiếng người mà. Chỉ cần nhờ nó là được.”

BĂNG ĐẲNG CON MÀ

Christopher ước gì nó biết điều này từ trước. Do đã quá muộn để làm một việc gì khác đáng kể, nó quỳ xuống sàn nhà nám màu xanh lục, nói với Throgmorten.

“Mày làm ơn canh cái ngôi sao năm cánh này được không? Làm sao đừng để cho bác Ralph quay trở lại. Mày đã biết chuyện bác Ralph muốn chặt mày ra thành từng mảnh chưa? Thế thì mày hãy xé ông ta ra từng mảnh nếu ông ta ló đầu trở lại đây.”

“Meo!”

Throgmorten đồng ý với chiếc đuôi ngực ngoắc đầy nhiệt tình. Nó ngồi xuống an tọa ở một đỉnh của ngôi sao và nhìn vào đó chăm chắp, yên ắng như thể nó đang rình một lỗ chuột khổng lồ. Sự nham hiểm toát ra từ mỗi sợi lông của nó.

Rõ ràng là bác Ralph sẽ không sớm qua mặt được Throgmorten. Christopher đứng dậy, thấy nó và Thánh Nữ đang ở trong một vòng những người trợ thủ ủ rũ của ông Gabriel. Phần lớn họ đang nhìn sững Thánh Nữ.

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Đây là bạn của em, Thánh... Millie," nó nói.

"Rất hân hạnh được biết em," Flavian mệt mỏi nói.

Tiến sĩ Simonson đẩy Flavian sang bên.

"Giờ thì chúng ta làm sao đây?" ông ta hỏi. "Ông Gabriel đã tiêu tùng rồi còn chúng ta thì bị bỏ lại với thằng nhóc này, mà hóa ra chính là thằng nhãi bất lương như tôi đã ngờ ngợ về nó. Mà chúng ta lại chẳng có lấy một phép thuật nào lót tay nữa chớ! Ý tôi là..."

"Chúng ta phải báo lên cho Bộ trưởng," ông thủ thư Wilkinson đề nghị.

"Chờ chút đã," cô Rosalie nói. "Bộ trưởng chỉ là một pháp sư cấp thấp, và lại Christopher đã nói cậu ấy không làm việc cho Con Ma nữa kia mà."

"Thằng nhóc đó chỉ nói nhăng nói cuội thôi," tiến sĩ Simonson nói.

Theo thông lệ, họ xử sự cứ như thể Christopher không có mặt ở đó. Nó ra hiệu với Thánh Nữ rồi hai đứa lui ra khỏi

BĂNG ĐÀNG CON MA

đám người, bỏ lại đám người xúm xít quanh cô Rosalie đang ra sức lý luận.

"Mình làm gì đây?" Thánh Nữ hỏi.

"Giải thoát cho anh Tacroy trước khi họ nghĩ đến việc ngăn cản tụi mình," Christopher đáp. "Sau đó, tôi muốn làm sao để đảm bảo cho con Throgmorten tóm được bác Ralph, cho dù đó là việc làm cuối cùng của đời tôi."

Chúng thấy Tacroy đang rũ rượi ngồi cạnh bàn trong căn phòng nhỏ trống trơn. Căn cứ theo vẻ hồn độn của chiếc giường độc ở góc phòng, tối qua Tacroy đã không chợp mắt được bao nhiêu. Cửa phòng hé mở và nếu thoát nhìn sẽ chẳng thấy được lý do vì sao Tacroy lại không bước ra ngoài đi cho rồi. Nhưng giờ đây Thánh Nữ đã giải thích rõ cho Christopher thế nào là thị lực phù thủy rồi, do đó nó chỉ việc nhìn vào phòng theo cách nó nhìn. Điểm-Năm-Giữa là hiểu được ngay tại sao Tacroy lại ở yên tại chỗ. Có một dải những lá bùa vắt qua lối cửa. Sàn nhà còn bị phù phép dữ hơn nữa, với những dấu

TẾ GRÓI PHÙ THỦY

chéo đánh khắp nơi. Bản thân Tacroy thì ở trong một khối dày đặc những lá bùa khác, chằng chịt quấn quanh anh ta, đặc biệt là quanh đầu.

"Bạn có lý đấy, việc này cần cả hai đứa mình ra tay," Thánh Nữ nói. "Bạn giải thoát anh ấy, còn tôi đi tìm cây chổi và làm phần còn lại."

Christopher ép mình qua những lá bùa trên cửa rồi rẽ các lá bùa khác cho đến khi đến được chỗ Tacroy ngồi. Tacroy không nhìn lên. Có lẽ anh ta thậm chí chẳng thấy được nó, chẳng nghe được nó. Christopher bắt đầu tháo các lá bùa, cũng na ná như khi tháo một mớ nút thắt chặt quanh một gói đồ. Và vì công việc này vừa tẻ nhạt vừa khó khăn, nó bèn nói chuyện với Tacroy trong khi làm. Nó nói suốt thời gian Thánh Nữ đi khỏi. Lẽ đương nhiên, phần lớn những điều nó nói với anh ta là về những trận đấu cricket.

"Anh cố tình không tham gia trận đó, đúng không?" nó hỏi. "Anh có sợ em chiếm mất chỗ của anh không?"

BĂNG ĐẲNG CON MA

Tacroy không tỏ dấu hiệu nào là nghe nó nói, nhưng khi Christopher kể tiếp đến đoạn cô Rosalie đánh gậy và Flavian chơi kém cỏi cỡ nào, những nếp nhăn mệt mỏi trên khuôn mặt anh ta dần dần nhạt đi phía sau các dải bùa, và anh ta trông bỗng giống trở lại cái anh chàng Tacroy mà Christopher quen biết từ hồi vẫn hay đến Điểm-Năm-Giữa.

"Thế đấy, nhờ anh dạy em mà đội mình thắng được hai cuộc chạy."

Christopher vẫn đang nói thì Thánh Nữ xuất hiện trở lại với cây chổi mà cô Rosalie vẫn hay dùng để đuổi con Throgmorton. Rồi con bé bắt đầu quét các lá bùa trong phòng, dồn lại thành một đống như mạng nhện.

Tacroy đã gần như mỉm cười. Christopher nói cho anh ta biết Thánh Nữ là ai rồi nó thuật lại điều vừa mới xảy ra ngoài đại sảnh. Nụ cười chợt biến mất khỏi khuôn mặt Tacroy. Anh ta nói, hơi dồn dỗi:

"Như vậy anh chỉ tổ mất công để giữ cho em vô can, đúng không?"

"Không đâu."

Christopher nói trong khi vật lộn với lá bùa ở phía trên tai trái của Tacroy.

Những nếp nhăn cay đắng lại hiện trên khuôn mặt Tacroy.

"Đừng vội cả tin rằng anh là một chàng hiệp sĩ với giáp trụ choáng lộn," anh ta nói. "Anh đã biết trong phần lớn các gói hàng đó có chứa những gì mà."

"Những người cá ấy à?"

Christopher hỏi. Đó là câu hỏi quan trọng nhất mà nó từng nêu ra.

"Chỉ sau này anh mới biết," Tacroy thú nhận. "Nhưng em cũng nhận thấy rồi mà, anh đâu có dừng lại sau khi đã biết. Khi anh lần đầu gặp em, lẽ ra anh đã phải hồn hở báo cáo về em cho ông Gabriel de Witt nếu như em không còn bé như thế. Và anh đã biết ông Gabriel có gài cái bẫy nào đó ở các Xê-ri Mười trong cái lần mà em bị mất mạng. Anh chỉ không ngờ cái bẫy đó lại chết người như thế. Và..."

"Thôi đừng nói nữa, Tacroy," Christopher nói.

"Tacroy à?" Tacroy nói. "Có phải đó là tên linh hồn của anh không?"

Khi Christopher gật đầu, tập trung vào những chiếc nút, Tacroy lầm bầm:

"Tốt lắm, vậy là bớt được thêm một sự giam hãm của họ."

Rồi khi Thánh Nữ xử lý xong các lá bùa trong phòng, đến đứng dựa vào cán chổi, quan sát khuôn mặt anh ta trong lúc Christopher làm việc, anh ta nói:

"Em sẽ hiểu lại anh rõ hơn, cô bạn nhỏ ạ."

Thánh Nữ gật đầu.

"Anh giống Christopher và em mà, đúng không? Có một phần của anh ở một nơi nào đó."

Khuôn mặt Tacroy chợt đỏ bừng lên. Dưới các ngón tay của nó, Christopher có thể cảm nhận mồ hôi trên khuôn mặt anh ta. Rất ngạc nhiên, nó hỏi:

"Phần còn lại của anh đang ở đâu vậy?"

Nó thấy đôi mắt Tacroy xoay qua nhìn nó vẻ cầu khẩn.

"Ở Xê-ri Mười một. Đừng hỏi thêm nữa! Đừng có hỏi anh!" anh ta nói. "Dưới các lá bùa này, anh sẽ bị buộc phải nói cho em biết và rồi tất cả túi mình sẽ bị tóm!"

Giọng anh ta nghe tuyệt vọng đến mức Christopher phải cẩn trọng không hỏi thêm gì nữa – mặc dù nó không cưỡng lại được việc trao đổi một ánh mắt với Thánh Nữ – và làm việc cho đến khi tháo được chiếc nút ấy ra. Hóa ra đó là chiếc nút then chốt. Phần còn lại của lá bùa rơi ra ngay tức thì thành những dải tan biến quanh đôi giày thủ công của Tacroy. Tacroy cứng đờ đứng dậy rồi vươn vai.

"Cảm ơn," anh ta nói. "Thật nhẹ nhõm quá chừng! Các em hình dung coi bị một túi lưới chụp lên linh hồn thì khó chịu như thế nào. Giờ thì mình làm gì đây?"

"Chạy trốn," Christopher nói. "Anh có muốn em phá các lá bùa quanh sân cho anh không?"

Đôi tay Tacroy khụng lại giữa chừng trong cú vươn vai.

"Dẹp ngay đi!" anh ta nói. "Theo như em nói, không còn ai trong Lâu đài ngoài hai đứa nhóc bọn em và anh có những phép thuật đáng kể, và bác của em có thể quay trở lại bất cứ phút nào. Thế mà em lại muốn anh ra đi sao?"

"Thì..."

Nhưng ngay lúc đó, cô Rosalie bước vào cùng Tiến sĩ Simonson và phần lớn các nhân viên còn lại của Lâu đài xúm xít quanh cô ta.

"Sao vậy, Mordecai?" Cô Rosalie rạng rỡ nói. "Có đúng là tôi vừa nghe anh thốt ra một cảm xúc cao quý không vậy?"

Tacroy hạ tay xuống rồi khoanh chúng lại.

"Hoàn toàn thực tế thôi," anh ta nói. "Cô biết tôi mà, Rosalie. Cô đến đây để

nhốt tôi trở lại chứ gì? Tôi biết cô có thể làm việc đó mà không cần đến phép thuật, nhưng nếu cô muốn thì xin cứ việc."

Cô Rosalie uy nghi bước tới năm bước.

"Tôi đến đây hoàn toàn không phải để gặp anh," cô nói. "Chúng tôi đang tìm Christopher. Christopher, chúng tôi đang chuẩn bị yêu cầu cậu đảm nhận cương vị Chrestomanci kế tiếp, ít ra là trong một giai đoạn. Chính phủ có lẽ sẽ chỉ định một thầy bùa nào khác sau này, nhưng đây là cuộc khủng hoảng quá lớn. Cậu nghĩ có thể đảm đương được cương vị đó không hả cậu bé?"

Tất cả bọn họ đang nhìn Christopher, vẻ mồi mọc, thậm chí cả tiến sĩ Simonson. Christopher chỉ muốn phá lên cười.

"Quý vị cũng biết tôi bị bắt buộc phải làm rồi mà," nó nói, "nhưng tôi sẽ chỉ nhận với hai điều kiện. Tôi muốn Mordecai Roberts được trả tự do và sau này không bị bắt trở lại. Và tôi muốn Th... Millie là trợ thủ chính của tôi, ngoài ra cô ta phải

được trả công bằng cách cho đi học ở một trường nội trú."

"Bất cứ điều gì cậu muốn là được, cậu bé ạ," cô Rosalie vội nói.

"Tốt," Christopher nói. Thế thì chúng ta hãy trở lại đại sảnh."

Trong sảnh, mọi người đang ủ rũ đi vắn vơ dưới mái vòm ngả xanh lục. Bác quản bếp ở đó cùng với hai anh chàng đội nón làm bếp, còn bác quản gia thì đứng với phần đông các anh chị người hầu.

"Bảo họ mời cả các chú làm vườn và các anh coi chuồng ngựa tới."

Christopher nói rồi bước đến xem ngôi sao năm cánh, nơi Throgmorton đang ngồi canh chừng. Bằng cách nhìn chăm chú và vận dụng thị lực phù thủy đến cùng cực, nó có thể thấy một khoảng không tròn bé tí ở giữa ngôi sao – một dạng lỗ chuột ma quái – mà Throgmorton không bao giờ rời mắt. Throgmorton có những phép thuật rất đáng nể.Thêm nữa, có vẻ như nó chỉ hài lòng nếu bác Ralph quay lại.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Quý vị có biết làm cách nào để ngăn ai đó chui được qua ngôi sao không?" Christopher hỏi.

Tacroy chạy đến tủ trà dưới cầu thang rồi trở lại với hai tay ôm đầy những ngọn nến kỳ lạ cắm trong những giá nến hình ngôi sao. Anh ta chỉ cho Christopher và Thánh Nữ phải cắm nến ở đâu và phải nói những từ gì. Rồi anh ta bảo Christopher lui lại, làm phép để châm lửa tất cả các ngọn nến. Christopher nhận thấy Tacroy, ngoài những điều khác, là một pháp sư được đào tạo kỹ càng. Khi các ngọn nến sáng lên, đuôi của con Throgmorten ngoe nguẩy với bộ điệu khinh miệt.

"Con mèo có lý đấy," Tacroy nói. "Việc này có thể ngăn hầu hết mọi người, nhưng với lượng máu rồng khổng lồ mà bác của em đã tích lũy, ông ta vẫn có thể đột nhập vào bất cứ lúc nào ông ta muốn".

"Vậy thì chúng ta sẽ tóm ông ta lúc ông ta đột nhập."

Christopher nói. Nó biết nếu như là nó thì nó sẽ làm gì khi con Throgmorten cứ

BĂNG ĐẲNG CON MÀ

nằm rình, và nó biết chắc bác Ralph cũng sẽ làm y như nó. Nó ngờ ngợ rằng suy nghĩ của bác Ralph và nó vận hành theo cùng một cách. Nếu nó đoán đúng thì bác Ralph sẽ phải dành một ít thời gian để chuẩn bị.

Trong khi đó, một đám người rất đông đã bước vào sảnh qua cánh cổng lớn ở chính diện. Họ đang đứng đó, nắm chặt những chiếc nón và phủi đất dưới giày bốt một cách bê rạc. Christopher ra đứng hơi cao lên một chút trên cầu thang, nhìn xuống cái phần sót lại dài dài và sõng sượt của ông Gabriel de Witt. Rồi nó nhìn xuống những khuôn mặt lo lắng và chán chường của tất cả mọi người, soi sáng phân nửa bởi ngọn lửa của cây nến kỳ lạ. Nó biết đích xác cần phải nói những gì. Và nó ngạc nhiên phát hiện bản thân nó không hề sợ hãi chút nào mà lại thấy hào hứng.

Nó la lớn:

"Ai còn có thể làm phép hãy đưa tay lên."

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Hầu hết các chú làm vườn đưa tay lên, tương tự một vài anh chàng coi chuồng ngựa. Nhìn sang những người làm việc trong nhà, nó thấy bác quản bếp và một trong các anh đầu bếp đưa tay lên. Ngoài ra còn có anh chàng chạy việc vặt từng phụ trách tấm bảng ghi điểm và ba chị người hầu, trong đó có Erica. Tacroy và Thánh Nữ cũng đưa tay. Những người khác nhìn xuống sàn, buồn bã.

Christopher la lớn:

"Bây giờ những ai có thể làm đồ mộc và đồ sắt hãy đưa tay lên."

Một số khá đông những người buồn bã đưa tay lên, trông có vẻ ngạc nhiên. Tiến sĩ Simonson là một trong số này, Flavian cũng thế. Tất cả những người làm việc ngoài vườn và chuồng ngựa cũng đưa tay. Tốt. Bây giờ thì tất cả những gì họ cần là sự động viên.

"Được lắm," Christopher nói. "Chúng ta có hai việc phải làm. Phải ngăn không cho bác của tôi ra đây cho đến khi nào chúng ta đã sẵn sàng đủ để tóm ông ta.

BĂNG ĐẢNG CỌN MA

Thứ hai là phải đưa ông Gabriel de Witt trở về."

Điều thứ hai làm mọi người xì xào ngạc nhiên, rồi khấp khởi hy vọng. Christopher biết nó đã đúng khi nêu ra điều đó, mặc dù nó không chắc nó có thể làm được – và theo như những linh cảm của chính nó, có thể tám mạng còn lại của ông Gabriel đều đang ở dạng tám mảnh sõng sượt. Nó lại thấy phục bản thân mình hơn nữa.

"Nghe tôi đây," nó nói. "Bác của tôi không giết ông Gabriel. Ông ta chỉ phân tán các mạng sống của ông Gabriel thôi. Chúng ta phải tìm lại chúng và hợp chúng lại. Nhưng trước hết..."

Nó nhìn lên phần kính ngả xanh của mái vòm và chiếc đèn chùm lủng lẳng treo trên đó bằng một sợi xích dài.

"...tôi cần chế ra một thứ giống như chiếc lồng chim, đủ lớn để chùm hết ngôi sao năm cánh. Chiếc lồng đó phải treo từ trên kia, sao cho nó có thể kích hoạt bằng một câu thần chú và rơi chụp lên bất cứ

thứ gì tìm cách lọt vào đây."

Nó trỏ vào tiến sĩ Simonson.

"Ông phụ trách chế tạo nó. Hãy tập hợp những ai có thể làm đồ mộc và đồ sắt, nhưng hãy đảm bảo là một số họ có thể làm được cả phép thuật. Tôi muốn nó được gia cố bằng những đạo bùa để ngăn bất cứ ai phá cái lồng chui ra."

Chòm râu của tiến sĩ Simonson bắt đầu ưỡn ra với vẻ kiêu hanh và trách nhiệm. Ông ta gập người, hơi chế giễu.

"Xin tuân lệnh."

Christopher cho rằng nó xứng đáng được sự tuân thủ đó. Cái lối mà ông ta đang xử sự có thể làm cho Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng lên án ông ta là ngạo mạn. Nhưng rồi nó bắt đầu ngờ ngợ rằng ông ta sẽ làm việc tốt hơn khi ông ta cảm thấy tự phụ. Nó đã từng bức bối khi Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng ngăn không cho nó làm như vậy trước đây.

"Nhưng trước khi bắt đầu làm lồng chim," nó nói, "cần phải gia cường các lá

bùa quanh sân, nếu không bác của tôi sẽ tìm cách đưa băng Con Ma vào theo lối đó. Tôi muốn tất cả mọi người trừ Ta... Mordecai và Th... Millie đi rảo quanh các hàng rào và bờ tường, yểm tất cả các lá bùa có thể ngăn không cho người ta vào."

Câu này gây ra những tiếng xì xào lẩn lộn. Những người làm vườn và các chị người hầu nhìn nhau ngỡ vực. Một trong những người làm vườn đưa tay lên.

"Tôi là McLintock¹, Tổ trưởng tổ làm vườn," ông ta tự giới thiệu. "Tôi không đặt vấn đề về sự khôn ngoan của cậu đâu, cậu bé ạ. Tôi chỉ muốn giải thích rằng chuyên môn của chúng tôi là trồng những thứ như cây ngón xanh chẳng hạn, và không biết gì nhiều lầm trong việc phòng thủ."

"Nhưng các chú có thể trồng những cây xương rồng và cây bụi với gai dài cùng những cây tầm ma cao ba mét, phải không ạ?" Christopher hỏi.

1. McLintock: Linh-tốc.

Ông McLintock gật đầu, với một tia cười cợt ranh mãnh.

"Cái đó thì được. Cả những cây trường xuân độc nữa."

Việc này khuyến khích anh đầu bếp đưa tay lên:

"Tôi là bếp trưởng," anh ta nói. "Tức chỉ là một người làm bếp thôi. Phép thuật của tôi là làm ra những món ăn ngon."

"Tôi dám cá là anh có thể làm ngược lại," Christopher nói. "Anh hãy đi tắm độc các bờ tường. Hoặc nếu có thể, anh hãy treo những miếng thịt thiu và trứng rán hỏng lên đó."

"Từ hồi còn đi học đến giờ, tôi..."

Anh đầu bếp ấm ức nói. Nhưng vụ này hình như đã đem những hồi ức trở về với anh ta. Vẻ ranh mãnh xuất hiện trên khuôn mặt anh ta, tiếp nối bằng một nụ cười khoái trá.

"Tôi sẽ thử," anh ta nói.

Giờ thì đến phiên Erica đưa tay:

"Xin phép cậu," chị ta nói. "Tôi, Sally

và Bertha thực sự chỉ làm được những chuyện vặt, như bùa yêu, phép đuổi tà, và những thứ tương tự."

"Vậy thì các chị hãy làm những thứ đó đi, càng nhiều càng tốt," Christopher nói. "Suy cho cùng thì mỗi bức tường đều được xây lên bởi từng viên gạch."

Nó hài lòng về cách diễn đạt này của mình. Nó bắt gặp ánh mắt của Thánh Nữ.

"Nếu các chị không nghĩ rằng các bùa yêu có tác dụng thì xin hãy tham khảo người trợ lý của tôi, Millie. Cô ta có nhiều ý tưởng hay lắm đấy."

Thánh Nữ mỉm cười. Anh chàng chạy việc vặt cũng cười. Căn cứ theo vẻ mặt thì anh ta có đầy rẫy những ý kiến ghê gớm mà anh ta đang sốt rột muốn thử. Christopher nhìn anh chàng chạy việc vặt tụ tập với những người làm vườn, anh đầu bếp và các chị người hầu, cảm thấy khá gianh ty với anh ta.

Nó ra hiệu mời Flavian.

"Thầy Flavian, hãy còn rất nhiều phép

thuật mà em chưa được biết. Thầy ở cạnh em để dạy chúng cho em khi nào cần đến có được không a?"

"Được thôi, tôi..."

Flavian bối rối liếc về phía Tacroy, lúc này đang đứng dựa vào bao lớn phía dưới Christopher:

"Mordecai làm việc đó cũng tốt lắm."

"Vâng, nhưng em cần anh ta đi vào những cơn hôn mê để tìm kiếm những mạng sống của ông Gabriel," Christopher nói.

"Em tính như vậy thật sao?" Tacroy thốt lên. "Và ông Gabriel sẽ bật khóc vì mừng rõ khi gặp anh, đúng không?"

"Em sẽ đi cùng anh," Christopher nói.

"Hết như khi xưa," Tacroy nói. "Ông Gabriel cũng sẽ bật khóc khi thấy em. Ôi, thích quá!"

Đôi mắt anh ánh lên nhìn cô Rosalie:

"Giá như anh có cô gái chơi đàn thụ cầm của anh ngay bây giờ..."

"Đừng có đòi hỏi vô lý như thế chứ, Mordecai," cô Rosalie nói. "Anh sẽ chỉ có tất cả những thứ gì cần thiết. Cậu muốn những người còn lại chúng tôi phải làm gì, Christopher? Ông Wilkinson và tôi làm mộc thì không được rồi, cả Beryl và Yolande cũng thế."

"Các vị sẽ giữ vai trò cố vấn," Christopher nói.

CÂU LẠC BỘ

GÓC ẢO THUẬT

11 ngón tay

Christopher có 9 mạng sống mà chỉ có 10 ngón tay.

Tại sao bạn chỉ có 1 mạng sống mà có đến 11 ngón tay???

Không tin thì bạn nhìn bàn tay, đếm ngón tay đi. Nếu mà bạn đếm được 11 và người đối diện gật gù khen ngợi thì có nghĩa là:

1. trí thông minh của bạn phát triển rất tốt, hôm qua biết đếm tới 10 thôi, hôm nay biết đếm tới 11.
2. người đối diện tưởng mình là bác sĩ tâm thần.

Nào, bây giờ bạn hãy xòe bàn tay và

Liệu họ có cứu được ông Gabriel de Witt không?

Và anh Tacroy sẽ lập công chuộc tội như thế nào?

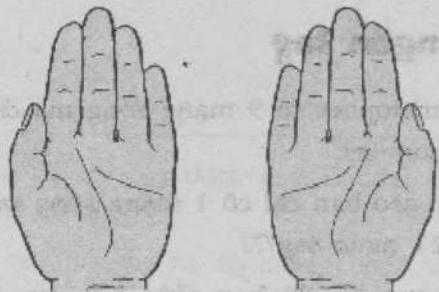
Bạn sẽ được thấy một Christopher tài ba trong vai trò Chrestomanci mới mẻ của mình, trong tập 11:

"TRỞ THÀNH CHRESTOMANCI"

THẾ Giới Phù Thủy

thuyết phục họ là bạn có 11 ngón tay. Trước hết, dùng ngón tay trỏ phải đếm từng ngón tay của bàn tay trái, "Một, hai, ba, bốn, năm". Sau đó, dùng ngón tay trỏ trái và đếm mấy ngón tay phải, "Sáu, bảy, tám, chín, mười".

Khụng lại, giả đò nói, "Lạ chưa, rõ ràng có 11 ngón mà. Thứ 1 lần nữa nha", Lần này bạn hãy đếm ngược. Chỉ mấy ngón tay trái và đếm "Mười, chín, tám, bảy, sáu...". Ngừng đếm, giơ bàn tay phải lên và nói thật nhanh "Sáu cộng năm là 11!"

Băng đảng con ma

Xâm hình Voodoo

Chắc bạn cũng để ý thấy trên trên đường phố đạo này có nhiều anh chị xâm hình trên da, thích con người thì xâm tên người mình thích, thích thú vật thì xâm hình con gián, con heo. Kiểu bày tỏ tình cảm lộ liễu này tuy đầy ấn tượng đó, nhưng lỡ như ngày mai mình không thích mấy con đó nữa thì sao?

Thế giới phù thủy của chúng ta nhất nhất cái gì cũng phải ngầm. Vì lý do thứ hai là nếu lỡ yêu thích một động vật hay thực vật nào mà không hợp nhãn của cha mẹ thì họ sẽ thuyết pháp bạn 3 giờ đồng hồ cho tiêu tan sự huyền bí của đối tượng mà bạn thích luôn.

Do đó, nếu là phù thủy con, bạn phải bày tỏ sự yêu thích của mình một cách

THẾ GÓI PHÙ THỦY

ngầm ngầm, lâng mạn ngầm, qua loại xâm
hình ngầm gọi là xâm hình voodoo.

Bạn cần

1 tờ giấy, 1 bật lửa, 1 gạt tàn thuốc, 1
mảnh xà bông hoặc sáp ong, 1 lát hành tây.

Cách xâm hình

Vài phút trước khi xâm, bạn hãy dùng
mảnh xà bông hoặc sáp ong để vẽ hình
con gián trên cánh tay. Đừng vẽ đường
nét trắng hếu rõ ràng quá, nhất là mấy
Bạn có làn da bánh gai.

Trình diễn

Cắt 1 lát hành tây, giấu trong bàn tay.

Giả đò lau mắt, tự nhiên bạn sẽ đắm
lệ.

Làm bộ kẻ lể câu chuyện éo le của bạn
“Mình thương con kia lắm. Ba mẹ mình
không thích nó, cứ đuổi nó xuống ống
cống hoài. Buồn quá đi”.

Người bạn thân sẽ hỏi “Con nào?”.

Bạn hãy nhờ họ đốt mảnh giấy có ghi

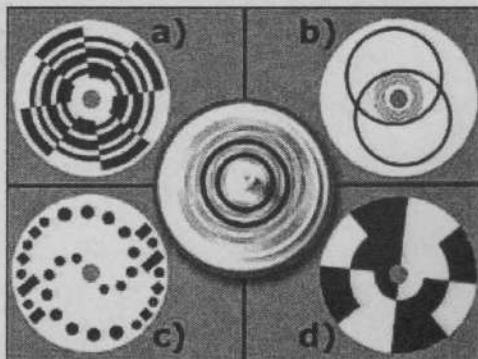
BẮNG ĐẲNG CON MA

câu thần chú “Buồn đời thiếu thông cảm”
trong cái gạt tàn và chà 1 ít tro lên cánh
tay. Khi hình ảnh lộ ra, bạn nói: “Con gián
đó”.

Câu đố

Trong truyện, quang cảnh trong các thế
giới khác đôi lúc mờ ảo, khiến Christopher
không nhìn rõ. Böyle giờ đến phiên bạn
phải nhìn kỹ cái hình tròn mờ ảo ở giữa.
Đây là hình một cái dĩa đang xoay tròn.
Đố bạn, trong 4 dĩa a, b, c, và d thì dĩa
nào là dĩa mà khi được xoay tròn đã tạo
ra mẫu hình ở giữa này.

(Xin xem giải đáp ở tập 11)

TẾT GỒI PHÙ THỦY

Chúc các bạn đau đầu với câu đố này
nhé,

Bạn nào muốn trở thành thành viên Câu
lạc bộ Phù thủy nhỏ, xin gửi thư về:

CÂU LẠC BỘ PHÙ THỦY NHỎ,

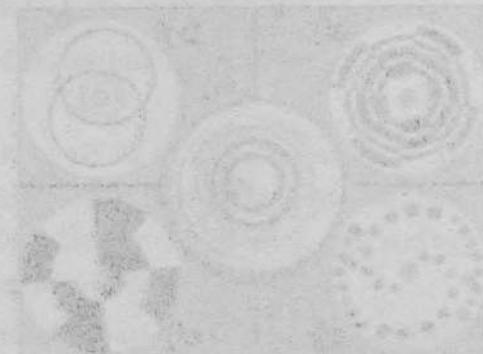
Nhà xuất bản Trẻ,

161B Lý Chính Thắng, q.3, TP. HCM

Hẹn gặp lại các bạn kỳ sau.

Thân mến,

n.h. Ý Nhi

TẾT GỒI PHÙ THỦY
BỘ SƯU TẬP
HỘI VIỆN HÀ

NỘI DUNG

CHƯƠNG 16	6
CHƯƠNG 17	48
CHƯƠNG 18	84

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

ANH VIỆT dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Lê Hoàng

Biên tập:

Phan Thị Vàng Anh

Vẽ bìa:

Trí Đức

Minh họa:

Chí Nam

Sửa bản in:

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444

E-mail: vanphongnxbtre @hn.vnn.vn

In 3.000 cuốn, khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62
Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 -
8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 772/119-CXB
do Cục xuất bản cấp ngày 12/07/2002 và giấy trích
ngang KHXB số 1311/2002. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 4 năm 2003.

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Việc họ có cứu được ông Gabriel de Witt không?

Và anh Taeroy sẽ lập công chuộc tội như thế nào?

Bạn sẽ được thấy một Christopher tài ba trong vai trò Chrestomanci magi me của mình, trong tập 11:

“Trở thành Chrestomanci”

TG phù thuỷ 10

8 934974 011439

Giá : 4.500 đ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Liệu họ có cứu được ông Gabriel de Witt không?

Và anh Tacroy sẽ lập công chục tội như thế nào?

Bạn sẽ được thấy một Christopher tài ba trong vai trò Chrestomanci mới mẻ của mình, trong tập 11:

"Trở thành Chrestomanci"

DIANA WYNNE JONES

10

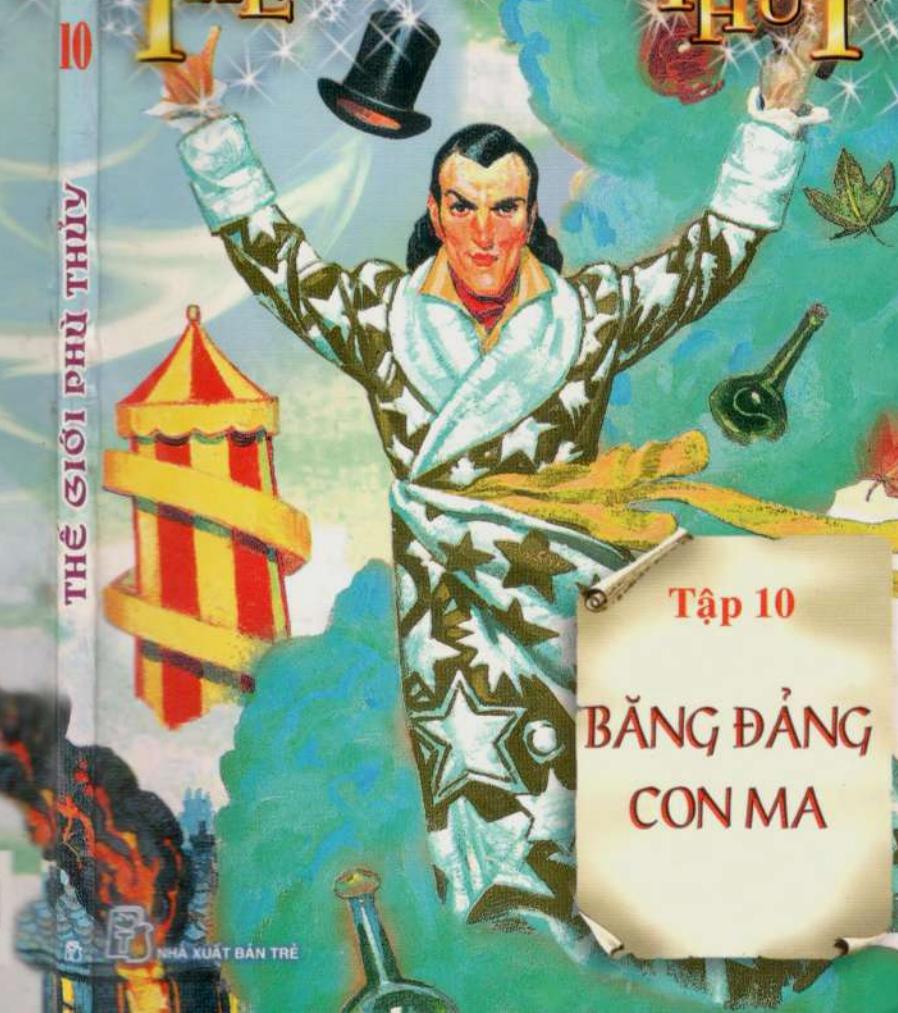
THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

10

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 10

BĂNG ĐẢNG
CON MA

TG phù thủy 10
8 934974 011433
Giá : 4.500 ₫

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ